

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
	I <i>Informācija</i>	
	Tiesa	
	TIESA	
2005/C 132/01	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-460/01 Eiropas Kopienu Komisija pret Nīderlandes Karalisti (Valsts pienākumu neizpilde — Regula (EEK) Nr. 2913/92 un Nr. 2454/93 — Kopienas ārējais tranzīts — Muitas iestādes — Ievedmuitas iekasēšanas procedūras — Termiņi — Neievērošana — Kopienu pašu resursi — Nodošana — Termiņš — Neievērošana — Nokavējuma procenti — Attiecīgā dalībvalsts — Nemaksāšana)	1
2005/C 132/02	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-104/02 Eiropas Kopienu Komisija pret Vācijas Federatīvo Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Regulas (EEK) Nr. 2913/92 un Nr. 2454/93 — Kopienas ārējais tranzīts — Muitas iestādes — Ievedmuitas nodokļu iekasēšanas procedūras — Termiņi — Neievērošana — Kopienu pašu resursi — Nodošana — Termiņš — Neievērošana — Nokavējuma procenti — Attiecīgā dalībvalsts — Nesamaksāšana)	2
2005/C 132/03	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-437/02 Eiropas Kopienu Komisija pret Somijas Republiku (Valsts pienākumu neizpilde — Zivsaimniecība — Regula (EEK) Nr. 3760/92 un Regula Nr. 2847/93 — Resursu saglabāšana un pārvaldība — Zvejas darbību aizsardzības pasākumi)	2
2005/C 132/04	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-468/02 Spānijas Karaliste pret Eiropas Kopienu Komisiju (ELVGF — Noteiktu izdevumu izslēgšana — Olīveļļas krājumi valstī — Aramzemes nozare)	3
2005/C 132/05	Tiesas spriedums (pirmā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-6/03 (<i>Verwaltungsgericht Koblenz</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Deponiezweckverband Eiterköpfe</i> pret <i>Land Rheinland-Pfalz</i> (Vide — Atkritumu poligoni — Direktīva 1999/31 — Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēti stingrāki noteikumi — Saderīgums)	3

2005/C 132/06	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 12. aprīlī lietā C-61/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti (Valsts pienākumu neizpilde — EAEK līgums — Piemērošanas joma — Militārās iekārtas — Veselības aizsardzība — Kodolreaktora demontāža — Atbrīvošanās no radioaktīvajiem atkritumiem) 3	3
2005/C 132/07	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-91/03 Spānijas Karaliste pret Eiropas Savienības Padomi (Zivsaimniecības resursu saglabāšana un izmantošana — Regula (EK) Nr. 2371/2002) 4	4
2005/C 132/08	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-110/03 Beļģijas Karaliste pret Eiropas Kopienu Komisiju (Prasība atcelt tiesību aktu — Regula (EK) Nr. 2204/2002 — Valsts horizontālais atbalsts — Valsts atbalsts nodarbinātībai — Tiesiskā drošība — Subsidiaritāte — Samērīgums — Kopienas pasākumu saskaņošana — Nediskriminācija — Regula (EK) Nr. 994/98 — Iebilde par prettiesiskumu) 4	4
2005/C 132/09	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 14. aprīlī apvienotajās lietās C-128/03 un C-129/03 (<i>Consiglio di Stato</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>AEM SpA</i> (C-128/03), <i>AEM Torino SpA</i> (C-129/03) pret <i>Autorità per l'energia elettrica e per il gas</i> u. c. (Elektroenerģijas iekšējais tirgus — Maksājumu palielināšana par pieeju valsts elektroenerģijas pārvades sistēmai un tās izmantošanu — Valsts atbalsts — Direktīva 96/92/EK — Pieeja sistēmai — Nediskriminācijas princips) 5	5
2005/C 132/10	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 12. aprīlī lietā C-145/03 (Madrides <i>Juzgado de lo Social n° 20</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Annette Keller</i> mantinieki pret <i>Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)</i> u.c. (Sociālā drošība — Regulas Nr. 1408/71 3. un 22. pants — Regulas Nr. 574/72 22. pants — Ievietošana slimnīcā dalībvalstī, kas nav kompetentā dalībvalsts — Vajadzība pēc dzīvībai neatliekamas ārstēšanas — Apdrošinātā pārvietošana uz trešās valsts slimnīcu — Formulāru Nr. E 111 un Nr. E 112 piemērojamība) 5	5
2005/C 132/11	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-157/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Spānijas Karalisti (Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 68/360/EEK, Direktīva 73/148/EEK, Direktīva 90/365/EEK un Direktīva 64/221/EEK — Uzturēšanās tiesības — Uzturēšanās atļauja — Trešās valsts pilsonis, Kopienas pilsoņa ģimenes loceklis — Uzturēšanās atļaujas izsniegšanas termiņš) 6	6
2005/C 132/12	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 15. martā lietā C-160/03 Spānijas Karaliste pret Eurojust (Prasība atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz EKL 230. pantu — Dalībvalsts celta prasība pret Eurojust sludinājumiem konkursiem uz pagaidu darbinieku vietām — Tiesas kompetences neesamība — Nepieņemamība) 7	7
2005/C 132/13	Tiesas spriedums (pirmā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-170/03 (<i>Hoge Raad der Nederlanden</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Staatssecretaris van Financiën</i> pret <i>J. H. M. Feron</i> (Regula Nr. 918/83/EEK — Atbrīvojumi no muitas nodokļiem — Jēdzieni "personiskā manta" un "valdījums" — Transportlīdzeklis, ko personas rīcībā nodevis tās darba devējs) 7	7
2005/C 132/14	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 15. martā lietā C-209/03 (<i>High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>The Queen</i> pēc lūguma, ko iesniedza <i>Dany Bidar</i> , pret <i>London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills</i> (Eiropas Savienības pilsonība — EKL 12. un 18. pants — Atbalsts, ko studentiem piešķir subsidēta aizdevuma veidā — Norma, kas nosaka šāda aizdevuma piešķiršanu tikai valsts teritorijā dzīvojošiem studentiem) 8	8

2005/C 132/15	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-228/03 (<i>Korkein oikeus</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy</i> pret <i>LA-Laboratories Ltd Oy</i> (Preču zīmes — Direktīva 89/104/EEK — 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts — Preču zīmes piešķirtās aizsardzības ierobežojumi — Preču zīmes izmantošana, ko veic trešās personas, ja tas nepieciešams preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei)	8
2005/C 132/16	Tiesas spriedums (virspalāta) 2005. gada 12. aprīlī lietā C-265/03 (<i>Audiencia Nacional</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Igor Simutenkov</i> pret <i>Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol</i> (Kopienas un Krievijas partnerības līgums — 23. panta 1. punkts — Tieša iedarbība — Nosacījumi attiecībā uz nodarbinātību — Nediskriminācijas princips — Futbols — Profesionālo spēlētāju, kas ir trešo valstu pilsoņi, skaita ierobežojums dalībai komandā nacionālajās sacensībās)	9
2005/C 132/17	Tiesas spriedums (otrā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-335/03 Portugāles Republika pret Eiropas Kopienų Komisiju (ELVGF — Piemaksa par liellopu un teļa gaļu — Pārbaudes — Paraugu raksturotspēja — Iepriekšējo gadu pārbaūžu rezultātu transponēšana — Pamatojums)	10
2005/C 132/18	Tiesas spriedums (ceturtā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-467/03 (<i>Finanzgericht München</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Ikegami Electronics (Europe) GmbH</i> pret <i>Oberfinanzdirektion Nürnberg</i> (Kopējais muitas tarifs — Tarifu pozīcijas — Ciparierakstu ierīces tarifa klasifikācija — Klasifikācija Kombinētajā nomenklatūrā)	10
2005/C 132/19	Tiesas spriedums (piektā palāta) 2005. gada 10. martā lietā C-469/03 (<i>Tribunale di Bologna</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Filomeno Mario Miraglia</i> (<i>Šengenas Līguma īstenošanas konvencijas</i> 54. pants — <i>Principis non bis in idem</i> — Piemērošanas joma — Dalībvalsts tiesas iestāžu lēmums izbeigt kriminālvarāšanu pret personu tikai tādēļ, ka analogs process uzsākts citā dalībvalstī)	10
2005/C 132/20	Tiesas spriedums (pirmā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-109/04 (<i>Bundesverwaltungsgericht</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) <i>Karl Robert Kraneman</i> pret <i>Land Nordrhein-Westfalen</i> (EKL Līguma 48. pants (jaunajā redakcijā EKL 39. pants) — Darba ņēmēju pārvietošanās brīvība — Valsts ierēdnis sagatavošanas praksē — Prakse, kas ir veikta citā dalībvalstī — Ceļa izdevumu atlīdzināšana tikai par brauciena daļu valsts teritorijā)	11
2005/C 132/21	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 17. martā lietā C-128/04 (<i>Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde</i> lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu), krimināllietā pret <i>Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA</i> (Autotransports — Sociālās jomas tiesību akti — Regula (EEK) Nr. 3821/85 — Pienākums uzstādīt un izmantot tahogrāfu — Regula (EEK) Nr. 3820/85 — Izņēmumi attiecībā uz transporta līdzekļiem, ar ko pārvadā materiālus vai aprīkojumu)	11
2005/C 132/22	Tiesas spriedums (trešā palāta) 2005. gada 14. aprīlī lietā C-243/04 P <i>Zoé Gaki-Kakouri</i> pret Eiropas Kopienų Tiesu (Apelācijas sūdzība — Atalgojums Tiesas locekļiem un bijušiem locekļiem — Bijušā Tiesas locekļa, kas ir miris, šķirtās sievas tiesības)	12
2005/C 132/23	lieta C-103/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Oberster Gerichtshof</i> 2005. gada 2. februāra lēmumu lietā <i>Reisch Montage AG</i> pret <i>Kiesel Baumaschinen Handels GmbH</i>	12

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2005/C 132/24	lieta C-109/05: Prasība pret Austrijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 3. martā	12
2005/C 132/25	lieta C-119/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Consiglio di Stato</i> (sestā palāta) 2004. gada 22. oktobrī rīkojumu lietā <i>Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato</i> pret <i>Spa Lucchini Siderurgica</i>	13
2005/C 132/26	lieta C-126/05: Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 21. martā	13
2005/C 132/27	lieta C-131/05: Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 21. martā	14
2005/C 132/28	lieta C-132/05: Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienas Komisija iesniedza 2005. gada 21. martā	15
2005/C 132/29	lieta C-135/05: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 23. martā	15
2005/C 132/30	lieta C-137/05: Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2005. gada 24. martā	16
2005/C 132/31	lieta C-145/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>Cour de cassation</i> (Beļģija) 2005. gada 17. marta lēmumu lietā <i>Levi Strauss & Co</i> pret <i>Casucci Spa</i>	17
2005/C 132/32	lieta C-149/05: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar <i>cour d'appel de Paris</i> 2005. gada 23. marta lēmumu lietā <i>Harold Price</i> pret <i>Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques</i>	17
2005/C 132/33	lieta C-152/05: Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 5. aprīlī	18
2005/C 132/34	lieta C-156/05: Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 5. aprīlī	18
2005/C 132/35	lieta C-159/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 6. aprīlī	19
2005/C 132/36	lieta C-161/05: Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 7. aprīlī	19
2005/C 132/37	lieta C-163/05: Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 8. aprīlī	20
2005/C 132/38	lieta C-165/05: Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 8. aprīlī	20
2005/C 132/39	lieta C-172/05 P: Apelācija, ko 2005. gada 15. aprīlī ierosināja <i>O. Mancini</i> par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2005. gada 3. februāra spriedumu lietā T-137/03 <i>O. Mancini</i> /Eiropas Kopienu Komisija	21

PIRMĀS INSTANCES TIESA

2005/C 132/40	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 17. martā lietā T-192/98 Eiropas Savienības Kokvilnas un saistīto tekstilrūpniecības nozaru komiteja (<i>Eurocoton</i>) pret Eiropas Savienības Padomi (Dempings — Komisijas priekšlikuma pieņem regulu, ar kuru uzliek noteiktus antidempinga maksājumus, noraidīšana no Padomes puses — Regulas pieņemšanai vajadzīgā vienkāršā vairākuma trūkums — Pienākums norādīt pamatojumu)	22
2005/C 132/41	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 17. martā lietā T-195/98 <i>Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG</i> u.c. pret Eiropas Savienības Padomi (Dempings — Komisijas priekšlikuma pieņem regulu, ar kuru uzliek noteiktus antidempinga maksājumus, noraidīšana no Padomes puses — Regulas pieņemšanai vajadzīgā vienkāršā vairākuma trūkums — Pienākums norādīt pamatojumu)	22
2005/C 132/42	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 17. martā lietā T-177/00 <i>Koninklijke Philips Electronics NV</i> pret Eiropas Savienības Padomi (Dempings — Komisijas priekšlikuma pieņem regulu, ar kuru uzliek noteiktus antidempinga maksājumus, noraidīšana no Padomes puses — Regulas pieņemšanai vajadzīgā vienkāršā vairākuma trūkums — Pienākums norādīt pamatojumu)	23
2005/C 132/43	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 15. martā lietā T-29/02 <i>Global Electronic Finance Management (GEF) SA</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (<i>Šķīrējklauzula — Līguma neizpilde — Pretprasība</i>)	24
2005/C 132/44	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 16. martā lietā T-283/02 <i>EnBW Kernkraft GmbH</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (<i>TACIS programma — Pakalpojumi, kas sniegti saistībā ar atomelektrostaciju Ukrainā — Neesoša atlīdzība — Pirmās instances tiesas kompetence — Prasība par zaudējumu atlīdzību — Ārpuslīgumiska atbildība</i>)	24
2005/C 132/45	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 16. martā lietā T-112/03 <i>L'oreal SA</i> pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Vārdiskas preču zīmes "FLEXI AIR" reģistrācijas pieteikums — Agrākā vārdiska preču zīme "FLEX" — Relatīvs atteikuma pamatojums — Sajaukšanas iespēja — Lūgums sniegt pierādījumus par faktisko izmantošanu — Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta ii) daļa un 43. panta 2. punkts)	25
2005/C 132/46	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 17. martā lietā T-160/03 <i>AFCon Management Consultants</i> u.c. pret Eiropas Kopienu Komisiju (<i>TACIS programma — Uzaicinājums uz konkursu — Konkursa procedūras pārkāpumi — Prasība par zaudējumu atlīdzību</i>)	25
2005/C 132/47	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 17. martā lietā T-285/03 <i>Agraz, SA</i> , u.c. pret Eiropas Kopienu Komisiju (<i>Lauksaimniecība — Augļu un dārzeņu pārstrādes produktu tirgus kopīga organizācija — Ražošanas atbalsts produktiem, kas pārstrādāti no tomātiem — Aprēķina metode — 2000./2001. tirdzniecības gads</i>)	26
2005/C 132/48	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 16. martā lietā T-329/03 <i>Fabio Andrés Ricci</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (<i>Civildienests — Konkurss — Pielaišanas nosacījumi — Darba pieredze — Konkursa atlases komisijas lēmumi — Iecelējinstiūcijas veikto pārbaužu veids — Pieredzes novērtēšana — Tiesiskā palāvība</i>)	27

2005/C 132/49	Pirmās instances tiesas spriedums 2005. gada 17. martā lietā T-362/03 <i>Antonio Milano</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Civildienests — Pieņemšana darbā — Konkurss — Atteikums sniegt atļauju piedalīties konkursā — Prasība atcelt tiesību aktu un atļūdzināt zaudējumus)	27
2005/C 132/50	Pirmās instances tiesas rīkojums 2005. gada 16. februārī lietā T-142/03 <i>Fost Plus VZW</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Prasība atcelt tiesību aktu — Prasība, ko iesniegusi juridiska persona — Akts, kas to skar individuāli — Lēmums Nr. 2003.82/EK — Iepakojuma materiālu un izlietotā iepakojuma pārstrādes vai atkartotas pārstrādes mērķi — Direktīva 94/62/EK — Nepieņemamība)	28
2005/C 132/51	Pirmās instances tiesas rīkojums 2005. gada 19. janvārī lietā T-372/03 <i>Yves Mathieu</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Ierēdņi — Sūdzību un prasību termiņi — Sūdzības netieša noraidīšana — Nepieņemamība)	28
2005/C 132/52	Pirmās instances tiesas rīkojums 2005. gada 14. februārī lietā T-81/04 <i>Bouygues SA</i> un <i>Bouygues Telecom</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Valsts atbalsts — Mobilā telefonija — Sūdzība — Prasība sakarā ar bezdarbību — Komisijas nostājas pieņemšana, kas izbeidz bezdarbību — Tiesvedības izbeigšana lietā pirms sprieduma taisīšanas — Prasība atcelt tiesību aktu — Starpvēstule — Nepieņemamība)	29
2005/C 132/53	Pirmās instances tiesas Priekšsēdētāja Rīkojums 2005. gada 10. februārī lietā T-291/04 <i>R Enviro Tech Europe Ltd</i> un <i>Enviro Tech International, Inc.</i> pret Eiropas Kopienu Komisiju (Pagaidu noregulējums — Direktīva 67/548/EEK un Direktīva 2004/73/EK)	29
2005/C 132/54	lieta T-103/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>P.</i> iesniedza 2005. gada 11. februārī	30
2005/C 132/55	lieta T-124/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>David Tas</i> iesniedza 2005. gada 2. martā	30
2005/C 132/56	lieta T-126/05: Prasība pret Eiropas Centrālo banku, ko <i>Sandrine Corvoisier</i> un citi iesniedza 2005. gada 9. martā	31
2005/C 132/57	lieta T-130/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Dominique Alber-Bousquet</i> un 142 citi prasītāji iesniedza 2005. gada 14. martā	31
2005/C 132/58	lieta T-131/05: Prasība pret Eiropas Centrālo banku, ko <i>Carlos Andrés</i> un citi iesniedza 2005. gada 21. martā	32
2005/C 132/59	lieta T-134/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Beļģijas Karaliste iesniedza 2005. gada 26. martā	33
2005/C 132/60	lieta T-135/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Franco Campoli</i> iesniedza 2005. gada 29. martā	33
2005/C 132/61	lieta T-136/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>EARL Salvat Pere et Fils</i> un citi iesniedza 2005. gada 30. martā	34
2005/C 132/62	lieta T-137/05: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko <i>LA PERLA Spa</i> grupa iesniedza 2005. gada 1. aprīlī	34

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2005/C 132/63	lieta T-139/05: Prasība pret Eiropas Parlamentu, ko <i>Charlotte Becker</i> un citi iesniedza 2005. gada 31. martā	35
2005/C 132/64	lieta T-140/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Itālijas Republika iesniedza 2005. gada 29. martā	36
2005/C 132/65	lieta T-144/05: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko <i>Pablo Muñiz</i> iesniedza 2005. gada 12. aprīlī	36
<hr/>		
II <i>Sagatavošanas dokumenti</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Paziņojumi</i>		
2005/C 132/66	Tiesas pēdējā publikācija <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i> OV C 115, 14.5.2005.	38

I

(Informācija)

TIESA

TIESA

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-460/01 Eiropas Kopienu Komisija pret Nīderlandes Karalisti ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Regula (EEK) Nr. 2913/92 un Nr. 2454/93 — Kopienas ārējais tranzīts — Muitas iestādes — Ievedmuitas iekasēšanas procedūras — Termiņi — Neievērošana — Kopienu pašu resursi — Nodrošana — Termiņš — Neievērošana — Nokavējuma procenti — Attiecīgā dalībvalsts — Nemaksāšana)

(2005/C 132/01)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Lietā C-460/01 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2001. gada 28. novembrī cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — G. Vilmss [G. Wilms] un H. M. H. Speijarts [H. M. H. Speyart]) pret Nīderlandes Karalisti (pārstāve — H. G. Sevenstere [H. G. Sevenster]), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], tiesneši R. Šintgens [R. Schintgen] un H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues] (referents), ģenerālvokāte K. Štiksa-Hakla [C. Stix-Hackl], sekretāre M.-F. Kontē [M.-F. Contet], galvenā administratore, 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim,

— neiegrāmatojot muitas parādu un citus attiecīgus nodokļus un nepaziņojot tā summu atbildīgajai personai ne vēlāk kā trīs dienas pēc termiņa, kas noteikts attiecīgi 3. panta 3. punktā un 6. panta 1. punktā Padomes 1989. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1854/89 par muitas parāda rezultātā radušos ievadmuitas vai izvedmuitas nodokļu iegrāmatošanu un par šo nodokļu samaksas nosacījumiem un 218. panta 3. punktā un 221. panta 1. punktā Padomes 1992. gada

12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, vai vēlākā datumā, kas jāievēro, piemērojot Padomes 1971. gada 3. jūnija Regulu (EEK, Euratom) Nr. 1182/71, ar ko nosaka laikposmiem, datumiem un termiņiem piemērojamus noteikumus, ja galvenais atbildīgais par Kopienas ārējo tranzītu trīs mēnešu laikā, skaitot no dienas, kad izbraukšanas muitas punkts nosūtījis paziņojumu par to, ka sūtījums nav nonācis galamērķa muitas punktā laikā, nav iesniedzis pierādījumus par attiecīgā tranzītpārvadājuma likumību,

— laikus nenododot Komisijai atbilstošus pašu resursus un

— atsakoties maksāt atbilstošus nokavējuma procentus,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 11.a panta 2. punkta otrās daļas otro teikumu Komisijas 1987. gada 27. marta Regulā (EEK) Nr. 1062/87, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1992. gada 2. septembra Regulu (EEK) Nr. 2560/92, 49. panta 2. punkta trešo teikumu Komisijas 1992. gada 21. aprīļa Regulā (EEK) Nr. 1214/92, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1992. gada 21. decembra Regulu (EEK) Nr. 3712/92, un 379. panta 2. punkta trešo teikumu Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kā ar ar 2., 9., 10. un 11. pantu Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu;

2) Nīderlandes Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 84, 06.04.2002.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-104/02 Eiropas Kopienu Komisija pret Vācijas Federatīvo Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Regulas (EEK) Nr. 2913/92 un Nr. 2454/93 — Kopienas ārējais tranzīts — Muitas iestādes — Ievedmuitas nodokļu iekasēšanas procedūras — Termiņi — Neievērošana — Kopienu pašu resursi — Nodrošana — Termiņš — Neievērošana — Nokavējuma procenti — Attiecīgā dalībvalsts — Nesamaksāšana)

(2005/C 132/02)

(tiesvedības valoda — vācu)

Lietā C-104/02 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2002. gada 20. martā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvis — G. Vilms [G. Wilms]) pret Vācijas Federatīvo Republiku (pārstāvji — V. D. Plessings [W.-D. Plessing] un R. Štūve [R. Stüwe], kam palīdz D. Zelnere [D. Sellner]), ko atbalsta Beļģijas Republika (pārstāve — A. Snoeksa [A. Snoecx]), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], tiesneši R. Šintgens [R. Schintgen] un H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues] (referents), ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [C. Stix-Hackl], sekretāre M.-F. Kontē [M.-F. Contet], galvenā administratore, 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) pārāk vēlu nodotot Kopienai pašas resursus, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi saistības, kas izriet no 49. panta Komisijas 1992. gada 21. aprīļa Regulā (EEK) Nr. 1214/92, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem, un no 379. panta Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, vienlaicīgi ņemot vērā arī 2. panta 1. punktu Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu;
- 2) prasību pārējā daļā noraidīt;
- 3) Vācijas Federatīvā Republika atļūdzina tiesāšanās izdevumus;
- 4) Beļģijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-437/02 Eiropas Kopienu Komisija pret Somijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Zivsaimniecība — Regula (EEK) Nr. 3760/92 un Regula Nr. 2847/93 — Resursu saglabāšana un pārvaldība — Zvejas darbību aizsardzības pasākumi)

(2005/C 132/03)

(tiesvedības valoda — somu)

Lietā C-437/02 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2002. gada 3. decembrī cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — T. van Reins [T. van Rijn] un M. Hutunens [M. Huttunen]) pret Somijas Republiku (pārstāvji — T. Pinne [T. Pynnä] un E. Kurula [E. Kourula]), Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [A. Rosas], tiesneši E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], A. La Pergola [A. La Pergola], Ž.-P. Puisošē [J.-P. Puissochet], A. O'Kīfs [A. Ó Caoimh], ģenerāladvokāts D. Ruizs-Harabo Kolomers [D. Ruiz-Jarabo Colomer], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) 1995. un 1996. gada zvejas periodos,
 - nepieņemot attiecīgus noteikumus tai piešķirto kvotu izmantošanai un neuzsākot pārbaudes un citas kontroles, kādas pieprasa piemērojamās Kopienu regulas,
 - pieņemamos termiņos uz laiku neizliedzot zveju, lai izvairītos no kvotu izsīkšanas un,
 - nepiemērojot administratīvo vai kriminālsodu zveju kuģu kapteiņiem, kas pārkāpuši tiesiskā regulējuma normas attiecībā uz kopējo zivsaimniecības politiku, vai jebkurai citai personai, kura ir atbildīga par šādu pārkāpumu,

Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1992. gada 20. decembra Regula (EEK) Nr. 3760/92 ar ko ievieš Kopienas zivsaimniecības un akvakultūras režīmu, 9. panta 2. punkts, kā arī Padomes 1993. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2847/93 ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai, 2. pants, 21. panta 1. un 2. punkts, un 31. pants;

- 2) Somijas Republika atļūdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 131, 01.06.2002.⁽¹⁾ OV C 31, 8.2.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-468/02 Spānijas Karaliste pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(ELVGF — Noteiktu izdevumu izslēgšana — Olīveļļas krājumi valstī — Aramzemes nozare)

(2005/C 132/04)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Lietā C-468/02 par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2002. gada 31. decembrī cēla Spānijas Karaliste (pārstāve — L. Fraguasa Gadeja [L. Fraguas Gadea]) pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāve — S. Pardo Kvintilana [S. Pardo Quintillán]), Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [A. Rosas] (referents), tiesneši R. Šintgens [R. Schintgen] un N. Kolnerika [N. Colneric], ģenerālvokāts F. Ležē [P. Léger], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 55, 08.03.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-6/03 (Verwaltungsgericht Koblenz lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Deponiezweckverband Eiterköpfe pret Land Rheinland-Pfalz ⁽¹⁾

(Vide — Atkritumu poligoni — Direktīva 1999/31 — Valsts tiesiskais regulējums, kurā paredzēti stingrāki noteikumi — Saderīgums)

(2005/C 132/05)

(tiesvedības valoda — vācu)

Lietā C-6/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko Verwaltungsgericht Koblenz [Koblencas Administratīvā tiesa] (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2002. gada 4. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 8. janvārī, tiesvedībā Deponiezweckverband Eiterköpfe

pret Reinzemes-Pfalca federālo zemi [Land Rheinland-Pfalz], Tiesa (pirmā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Jāns [P. Jann], tiesneši N. Kolnerika [N. Colneric], H. N. Kunja Rodrigues [J. N. Cunha Rodrigues] (referents), M. Ilesičs [M. Ilesič] un E. Levits, ģenerālvokāts D. Ruiz-Harabo Kolomers [D. Ruiz-Jarabo Colomer], sekretāre K. Štranca [K. Sztranc], administratore, 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem 5. panta 1. un 2. punktam nav pretrunā dalībvalsts pasākums:

- ar kuru bioloģiski sadalāmu atkritumu apglabāšanai noteiktas šaurākas robežas nekā Direktīvā, arī tad, ja šīs robežas ir tik šauras, ka tās paredz atkritumu mehāniski-bioloģisku apstrādi vai sadedzināšanu pirms apglabāšanas,
- ar kuru apglabājamo atkritumu apjoma samazināšanai noteikti īsāki termiņi,
- kas piemērojams ne tikai bioloģiski sadalāmiem atkritumiem, bet arī bioloģiski nesadalāmām organiskām vielām, un
- kas piemērojams ne tikai sadzīves atkritumiem, bet arī atkritumiem, kuri apglabājami kā sadzīves atkritumi;

- 2) Kopienu tiesību samērīguma princips nav piemērojams dalībvalstu stingrākiem aizsargpasākumiem, kas ir pieņemti saskaņā ar EKL 176. pantu un pārsniedz Kopienu vides jomas direktīvā paredzētās minimālās prasības, ciktāl netiek skarti citi Līguma noteikumi.

⁽¹⁾ OV C 101, 26.04.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 12. aprīlī

lietā C-61/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — EAEK lūgums — Piemērošanas joma — Militārās iekārtas — Veselības aizsardzība — Kodolreaktora demontāža — Atbrīvošanās no radioaktīvajiem atkritumiem)

(2005/C 132/06)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā C-61/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 141. pantam, ko 2003. gada 14. februārī cēla

Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — L. Strēma [L. Ström] un K.Lūiss [X. Lewis]) pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti (pārstāvji — P. Ormonda [P. Ormond] un K. Džeksone [C. Jackson]), kam palīdz D. Vaijats [D. Wyatt], R. Plenders [R. Plender], S. Trumenss [S. Tromans]), ko atbalsta Francijas Republika (pārstāvji — R. Abraāms [R. Abraham], Ž. de Bergess [G. de Bergues] un E. Puisē [E. Puisais]), Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [V. Skouris], palātu priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], A. Ross [A. Rosas] (referents), R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta] un E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], tiesneši N. Kolnerika [N. Colneric], S. fon Bārs [S. von Bahr], H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues], P. Kūris [P. Kūris], E. Juhāss [E. Juhász], Dž. Arestis [G. Arestis] un M. Ilešičs [M. Ilešič], ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [L. A. Geelhoed], sekretārs H. fon Holšteins [H. von Holstein], sekretāra palīgs, 2005. gada 12. aprīlī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus;
- 3) Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

(¹) OV C 101, 26.04.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-91/03 Spānijas Karaliste pret Eiropas Savienības Padomi (¹)

(Zivsaimniecības resursu saglabāšana un izmantošana — Regula (EK) Nr. 2371/2002)

(2005/C 132/07)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Lietā C-91/03 par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2003. gada 28. februārī cēla Spānijas Karaliste (pārstāve — N. Diasa Abada [N. Díaz Abad]) pret Eiropas Savienības Padomi (pārstāvji — J. Karberijs [J. Carbery], F. Florindo Gižons [F. Florindo Gijón] un M. Balta [M. Balta]), ko atbalsta Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — T. van Reins [T. van Rijn] un S. Pardo Kvintilāna [S. Pardo Quintillán]) un Francijas Republika (pārstāvji — Ž. de Bergess [G. de Bergues] un A. Kolomba [A. Colomb]), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], tiesneši K. Gulmans [C. Gulmann], R. Šintgens [R. Schintgen], P. Kūris [P. Kūris] (referents) un J. Klučka [J. Klučka], ģenerālvokāts A. Ticano [A. Tizzano], sekretāre K. Štranca [K. Sztranc], administratore, 2005. gada 17. martā ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati un atlīdzina Eiropas Savienības Padomes norādītos tiesāšanās izdevumus;
- 3) Francijas Republika un Eiropas Kopienu Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

(¹) OV C 135, 07.06.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-110/03 Beļģijas Karaliste pret Eiropas Kopienu Komisiju (¹)

(Prasība atcelt tiesību aktu — Regula (EK) Nr. 2204/2002 — Valsts horizontālais atbalsts — Valsts atbalsts nodarbinātībai — Tiesiskā drošība — Subsidiaritāte — Samērīgums — Kopienas pasākumu saskaņošana — Nediskriminācija — Regula (EK) Nr. 994/98 — Iebilde par prettiesiskumu)

(2005/C 132/08)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietā C-110/03 par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2003. gada 10. martā cēla Beļģijas Karaliste (pārstāvji — sākotnēji A. Snoeksa [A. Snoecx], vēlāk — E. Dominkovica [E. Dominkovits], kurām palīdz D. Velbruks [D. Waelbroeck] un D. Brinkmans [D. Brinckman]) pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvis — G. Rozē [G. Rozet]), ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvis — K. Manji [K. Manji]), Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [A. Rosas], tiesneši E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], Ž.-P. Puisošē [J.-P. Puissochet], J. Malenovskis [J. Malenovsky] (referents) un U. Lehmušs [U. Lohmus], ģenerālvokāts D. Ruiz-Harabo Kolomers [D. Ruiz-Jarabo Colomer], sekretāre M.-F. Kontē [M.-F. Contet], galvenā administratore, 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) Beļģijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 112, 10.05.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

apvienotajās lietās C-128/03 un C-129/03 (*Consiglio di Stato* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *AEM SpA* (C-128/03), *AEM Torino SpA* (C-129/03) pret *Autorità per l'energia elettrica e per il gas u. c.* (1)

(Elektroenerģijas iekšējais tirgus — Maksājumu palielināšana par pieeju valsts elektroenerģijas pārvades sistēmai un tās izmantošanu — Valsts atbalsts — Direktīva 96/92/EK — Pieeja sistēmai — Nediskriminācijas princips)

(2005/C 132/09)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Apvienotajās lietās C-128/03 un C-129/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Consiglio di Stato* (Valsts Padome, Itālija) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2003. gada 14. janvārī un kas Tiesā reģistrēti 2003. gada 24. martā, tiesvedībā *AEM SpA* (C-128/03), *AEM Torino SpA* (C-129/03) pret *Autorità per l'energia elettrica e per il gas u. c.*, piedaloties *ENEL Produzione SpA*, Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [A. Rosas], tiesneši E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], S. fon Bārs [S. von Bahr] (referents), J. Malenovskis [J. Malenovsky] un U. Lehmušs [U. Lohmus], ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [C. Stix-Hackl], sekretāre L. Hjūleta [L. Hewlett], 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) Tāds pasākums kā pamata prāvā esošais, kas kā pārejas pasākumu paredz palielināt maksājumus par pieeju valsts elektroenerģijas pārvades sistēmai un tās izmantošanu tikai tiem ražotājiem-sadalītājiem uzņēmumiem, kas ražo elektroenerģiju hidroelektrostacijās un termoelektrostacijās, lai kompensētu priekšrocības, ko šiem uzņēmumiem rada elektroenerģijas tirgus liberalizācija pēc Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 19. decembra Direktīvas 96/92/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu transponēšanas, ir uzskatāms par tādu uzņēmumu diferenciaciju tiem uzlikto pienākumu jomā, kas izriet no attiecīgo pienākumu sistēmas veida un mērķa. Līdz ar to šāda diferenciacija pati par sevi nav uzskatāma par valsts atbalstu EKL 87. panta nozīmē.

Tomēr atbalsts nav izskatāms atsevišķi no tā finansēšanas veida. Ja tādā situācijā kā pamata prāvā esošā pastāv obligāta saistība starp maksājumu palielināšanu par pieeju valsts elektroenerģijas pārvades sistēmai un tās izmantošanu un valsts atbalsta sistēmu tādā veidā, ka ieņēmumi no šī palielinājuma ir tieši piešķirti šī atbalsta finansēšanai, tad minētais palielinājums veido neatņemamu atbalsta sistēmas sastāvdaļu, un līdz ar to tie abi ir jāskata kopā.

2) Direktīvā 96/92 noteiktais princips, kas aizliedz diskrimināciju pieejā valsts elektroenerģijas pārvades sistēmai neiestājas pret to, ka dalībvalsts pieņem tādas pārejas pasākumus kā pamata prāvā

esošie, kas tikai dažiem elektroenerģijas ražotājiem-sadalītājiem uzņēmumiem paredz palielināt maksājumus par pieeju minētajai sistēmai un tās izmantošanu, lai kompensētu priekšrocības, ko šiem uzņēmumiem pārejas posmā rada tiesiskās situācijas izmaiņas sakarā ar elektroenerģijas tirgus liberalizāciju pēc minētās direktīvas transponēšanas. Tomēr iesniedzējtiesai ir jānodrošina, lai maksājumu palielināšana nepārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai kompensētu minētās priekšrocības.

(1) OV C 146, 21.06.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 12. aprīlī

lietā C-145/03 (*Madrīdes Juzgado de lo Social n° 20* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *Annette Keller* mantinieki pret *Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)* u.c. (1)

(Sociālā drošība — Regulas Nr. 1408/71 3. un 22. pants — Regulas Nr. 574/72 22. pants — Ievietošana slimnīcā dalībvalstī, kas nav kompetentā dalībvalsts — Vajadzība pēc dzīvībai neatliekamas ārstēšanas — Apdrošinātā pārvietošana uz trešās valsts slimnīcu — Formulāru Nr. E 111 un Nr. E 112 piemērojamība)

(2005/C 132/10)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Lietā C-145/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Madrīdes Juzgado de lo Social n° 20* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2001. gada 6. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 31. martā, tiesvedībā *Anetes Kellers* [*Annette Keller*] mantinieki pret *Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)*, *Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa)*, iepriekš — *Instituto Nacional de la Salud (Insalud)*, Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [V. Skouris], palātas priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], A. Ross [A. Rosas], R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta], K. Lēnartss [K. Lenaerts] (referents) un E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], tiesneši N. Kolnerika [N. Colneric], S. fon Bārs [S. von Bahr], H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues], E. Juhāss [E. Juhász], Dž. Arestis [G. Arestis] un M. Iešičs [M. Iešič], ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds [L. A. Geelhoed], sekretārs H. fon Holšteins [H. von Holstein], sekretāra palīgs, 2005. gada 12. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) 22. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punkts un c) apakšpunkta i) punkts Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenes locekļiem, kas pārvietojas Kopienā, un 22. panta 1. un 3. punkts Padomes 1972. gada 21. marta Regulā (EEK) Nr. 574/72, ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai Nr. 1408/71, kas grozīta un īstenota ar Padomes 1983. gada 2. jūnija Regulu (EEK) Nr. 2001/83, ir jāinterpretē tādejādi, ka kompetentajai iestādei, kura, izsniedzot formulāru Nr. E 111 vai formulāru Nr. E 112, ir piekritusi, ka viena no tās apdrošinātām personām saņem medicīnisko aprūpi citā dalībvalstī, kas nav kompetentā dalībvalsts, ir saistoši uzturēšanās dalībvalsts iestādē apstiprināto ārstu formulāra derīguma laikā izdarītie secinājumi par vajadzību sniegt dzīvībai neatliekamam ārstēšanu, kā arī šo ārstu lēmums, kas pieņemts tajā pašā laikā, balstoties uz minētajiem secinājumiem un tā brīža zināšanām medicīnā, — pārvietot attiecīgo personu uz slimnīcu, kura atrodas trešajā valstī. Tomēr šādā gadījumā, saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 22. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu un c) apakšpunkta i) punktu, apdrošinātās personas tiesības saņemt pabalstus natūrā, ko nodrošina kompetentās iestādes vārdā, ir pakļautas nosacījumam, ka atbilstoši tiesību aktiem, ko piemēro uzturēšanās dalībvalsts iestāde, šai iestādei ir jānodrošina personai, kura tajā ir apdrošināta, pabalsti natūrā, kas atbilst šādai aprūpei.

Šādos apstākļos kompetentajai iestādei nav tiesību ne prasīt, lai attiecīgā persona atgriežas kompetentajā dalībvalstī nolūkā iziet medicīnisko pārbaudi, ne arī pārbaudīt attiecīgo personu uzturēšanās dalībvalstī, ne arī prasīt, lai minētos secinājumus un lēmumus tai iesniedz apstiprināšanai.

2) Gadījumā, ja uzturēšanās dalībvalsts iestādes apstiprinātie ārsti, ņemot vērā dzīvībai neatliekamus iemeslus un tā brīža zināšanas medicīnā, ir izvēlējušies pārvietot apdrošināto personu uz slimnīcu, kura atrodas trešajā valstī, Regulas Nr. 1408/71 22. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punkts un c) apakšpunkta i) punkts ir jāinterpretē tādejādi, ka izdevumus par šajā valstī sniegto aprūpi kompensē uzturēšanās dalībvalsts iestāde atbilstoši tiesību aktiem, ko tā piemēro tādos pašos apstākļos, kādos tos piemēro personām, kuras ir sociāli apdrošinātas saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem. Attiecībā uz aprūpi, uz kuru attiecas kompetentās dalībvalsts tiesību aktos paredzētie pabalsti, šīs dalībvalsts iestādes pienākums ir kompensēt sniegtos pakalpojumus, atlīdzinot uzturēšanās dalībvalsts iestādes izdevumus, atbilstoši noteikumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1408/71 36. pantā.

Ja uzturēšanās dalībvalsts iestāde nekompensē izdevumus par aprūpi, ko sniegusi iestāde, kura atrodas trešajā valstī, bet ja ir pierādīts, ka attiecīgajai personai bija tiesības uz šādu kompensāciju, un ja uz minēto aprūpi attiecas kompetentās dalībvalsts tiesību aktos paredzētie pabalsti, kompetentās iestādes pienākums ir tieši kompensēt minētajai personai vai tās tiesību pārnēmējiem šīs aprūpes izmaksas, lai garantētu to, ka izdevumi tiek atlīdzināti

tādā pašā apjomā, kādā šī persona tos būtu saņēmusi, ja piemērotu Regulas Nr. 1408/71 22. panta 1. punktu.

(¹) OV C 146, 21.06.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-157/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Spānijas Karalisti (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 68/360/EEK, Direktīva 73/148/EEK, Direktīva 90/365/EEK un Direktīva 64/221/EEK — Uzturēšanās tiesības — Uzturēšanās atļauja — Trešās valsts pilsonis, Kopienas pilsoņa ģimenes loceklis — Uzturēšanās atļaujas izsniegšanas termiņš)

(2005/C 132/11)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Lietā C-157/03 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2003. gada 7. aprīlī cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — K. O'Reilly [C. O'Reilly] un L. Eskobars Gerero [L. Escobar Guerrero]) pret Spānijas Karalisti (pārstāve — N. Diasa Abada [N. Díaz Abad]), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], tiesneši K. Gulmans [C. Gulmann], J. Makarčiks [J. Makarczyk] (referents), P. Kūris [P. Kūris] un J. Klučka [J. Klučka], ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [C. Stix-Hackl], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) — pareizi netransponējot valsts tiesiskajā kārtībā Padomes 1968. gada 15. oktobra Direktīvu 68/360/EEK par ierobežojumu atcelšanu attiecībā uz dalībvalstu darba ņēmēju un viņu ģimeņu pārvietošanos un uzturēšanos Kopienā, Padomes 1973. gada 21. maija Direktīvu 73/148/EEK par dalībvalstu pilsoņu pārvietošanās un uzturēšanās Kopienā ierobežojumu atcelšanu saistībā ar uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanu un Padomes 1990. gada 28. jūnija Direktīvu 90/365/EEK par tādu darbinieku un pašnodarbinātu personu uzturēšanās tiesībām, kas pārtraukušas profesionālo darbību, un jo īpaši uzliekot par pienākumu trešās valsts pilsoņiem, kas ir ģimenes locekļi Kopienas pilsonim, kurš īsteno brīvas pārvietošanās tiesības, iepriekš saņemt uzturēšanās vīzu, lai tiem izsniegtu uzturēšanās atļauju, un

— neizsniedzot uzturēšanās atļauju cik drīz vien iespējams un ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc minētās atļaujas pieprasīšanas dienas, tādejādi pārkāpjot Padomes 1964. gada 25. februāra Direktīvas 64/221/EEK par īpašu pasākumu saskaņošanu attiecībā uz ārvalstnieku pārvietošanos un uzturēšanos, kas ir attaisnojami ar sabiedrisko kārtību, valsts drošību un veselības aizsardzību, noteikumus,

Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs Direktīvas;

2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 135, 07.06.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 15. martā

lietā C-160/03 Spānijas Karaliste pret Eurojust (¹)

(Prasība atcelt tiesību aktu, pamatojoties uz EKL 230. pantu — Dalībvalsts celta prasība pret Eurojust sludinājumiem konkursiem uz pagaidu darbinieku vietām — Tiesas kompetences neesamība — Nepieņemamība)

(2005/C 132/12)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Lietā C-160/03 par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2003. gada 8. aprīlī cēla Spānijas Karaliste (pārstāve — L. Fraguas Gadea [L. Fraguas Gadea]), ko atbalsta Somijas Republika (pārstāvis — T. Pinne [T. Pynnä]), pret Eurojust (pārstāvji — H. Rivass de Andress [J. Rivas de Andrés], *abogado*, un D. O'Kifs [D. O'Keefe], *solicitor*), Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [V. Skouris], palātas priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], A. Ross [A. Rosas] (referents) un E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], tiesneši R. Šintgens [R. Schintgen], N. Kolnerika [N. Colneric], S. fon Bārs [S. von Bahr], H. N. da Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues], E. Juhāss [E. Juhász], Dž. Arestis [G. Arestis], M. Ilešičs [M. Ilešič] un J. Malenovskis [J. Malenovsky], ģenerālvokāts M. Pojarešs Maduru [M. Poiares Maduro], sekretārs H. fon Holšteins [H. von Holstein], sekretāra palīgs, 2005. gada 15. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasība ir nepieņemama;

2) Spānijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

(¹) OV C 146, 21.06.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-170/03 (*Hoge Raad der Nederlanden* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *Staatssecretaris van Financiën* pret *J. H. M. Feron* (¹)

(Regula Nr. 918/83/EEK — Atbrīvojumi no muitas nodokļiem — Jēdzieni “personiskā manta” un “valdījums” — Transportlīdzeklis, ko personas ricībā nodevis tās darba devējs)

(2005/C 132/13)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Lietā C-170/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Augstākā tiesa, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 11. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 14. aprīlī, tiesvedībā *Staatssecretaris van Financiën* pret *J. H. M. Feron*, Tiesa (pirmā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Jāns [P. Jann], tiesneši A. Ross [A. Rosas], K. Lēnartss [K. Lenaerts], S. fon Bārs [S. von Bahr] (referents) un K. Šimans [K. Schiemann], ģenerālvokāts M. Pojarešs Maduru [M. Poiares Maduro], sekretāre M.-F. Kontē [M.-F. Contet], galvenā administratore, 2005. gada 17. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Tāda vieglā automašīna kā pamata prāvā esošā ir jāuzskata par personisko mantu Padomes 1983. gada 28. marta Regulas Nr. 918/83/EEK, ar kuru izveido Kopienas sistēmu atbrīvojumiem no muitas nodokļiem, 1. panta 2. punkta c) apakšpunkta nozīmē, kurai ir piemērojams muitas nodokļu atvieglojums saskaņā ar minētās regulas 2. un 3. pantu.

(¹) OV C 146, 21.06.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 15. martā

lietā C-209/03 (*High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *The Queen* pēc lūguma, ko iesniedza *Dany Bidar*, pret *London Borough of Ealing, Secretary of State for Education and Skills* ⁽¹⁾

(Eiropas Savienības pilsonība — EKL 12. un 18. pants — Atbalsts, ko studentiem piešķir subsidēta aizdevuma veidā — Norma, kas nosaka šāda aizdevuma piešķiršanu tikai valsts teritorijā dzīvojošiem studentiem)

(2005/C 132/14)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā C-209/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)*, Apvienotā Karaliste, iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 12. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 15. maijā, tiesvedībā *The Queen*, pēc lūguma, ko iesniedza Denijs Bidars [*Dany Bidar*], pret *London Borough of Ealing* un *Secretary of State for Education and Skills* [izglītības un arodmācību ministru], Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [V. Skouris], palātu priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K.V.A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], A. Ross [A. Rosas], K. Lēnartss [K. Lenaerts] (referents) un E. Borgs Bartets [A. Borg Barthet], tiesneši Ž.-P. Puisošē [J.-P. Puissochet], R. Šintgens [R. Schintgen], N. Kolnerika [N. Colneric], M. Ilesičs [M. Ilesič], J. Malenovskis [J. Malenovský], J. Klučka [J. Klučka] un U. Lehmušs [U. Lohmus], ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [L. A. Geelhoed], sekretārs H. fon Holšteins [H. von Holstein], sekretāra palīgs, 2005. gada 15. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) atbalsts — vai tas būtu subsidētu aizdevumu, vai stipendiju veidā, — ko piešķir studentiem, kuri likumīgi uzturas uzņēmējā dalībvalstī, un kas paredzēts uzturēšanās izdevumu segšanai, ietilpst Līguma piemērošanas jomā saistībā ar diskriminācijas aizliegumu, kas noteikts EK līguma 12. panta pirmajā daļā;
- 2) EKL 12. panta pirmā daļa ir interpretējama tādejādi, ka tā iestājas pret tādu valsts tiesisko regulējumu, kas studentiem dod tiesības uz atbalstu uzturēšanās izdevumu segšanai tikai tad, ja tie dzīvo uzņēmējā dalībvalstī, pilnībā izslēdzot iespēju, ka citas dalībvalsts pilsonis kā students varētu iegūt šeit dzīvojošas personas statusu, kaut arī šis pilsonis likumīgi uzturas uzņēmējā dalībvalstī un tur ir mācījies būtisku vidusskolas [apmācību perioda] daļu, un tādejādi ir izveidojis reālu saikni ar šīs dalībvalsts sabiedrību;

3) šī sprieduma iedarbība laikā nav jāierobežo.

⁽¹⁾ OV C 171, 19.07.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-228/03 (*Korkein oikeus* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy* pret *LA-Laboratories Ltd Oy* ⁽¹⁾

(Preču zīmes — Direktīva 89/104/EEK — 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts — Preču zīmes piešķirtās aizsardzības ierobežojumi — Preču zīmes izmantošana, ko veic trešās personas, ja tas nepieciešams preces vai pakalpojuma paredzētā nolūka norādei)

(2005/C 132/15)

(tiesvedības valoda — somu)

Lietā C-228/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Korkein oikeus* (Somija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 23. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 26. maijā, tiesvedībā *The Gillette Company, Gillette Group Finland Oy* pret *LA-Laboratories Ltd Oy*, Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [A. Rosas], tiesneši E. Borgs-Bartets [A. Borg Barthet], S. fon Bārs [S. von Bahr], U. Lehmušs [U. Lohmus] un A. O'Kīfs [A. Ó Caoimh] (referents), ģenerālvokāts A. Ticano [A. Tizzano], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 17. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) preču zīmes izmantošanas atļautais raksturs atbilstoši Padomes 1988. gada 21. decembra pirmās direktīvas (89/104/EEK), ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 6. panta 1. punkta c) apakšpunktam, ir atkarīgs no tā, vai šī izmantošana ir nepieciešama, lai norādītu paredzēto preces nolūku.

Preču zīmes izmantošana, ko veic trešā persona, kas nav šīs preču zīmes īpašniece, ir nepieciešama, lai norādītu trešās personas tirgū laistās preces paredzēto nolūku, ja šāda izmantošana praksē ir vienīgais veids, kā sniegt sabiedrībai saprotamu un pilnīgu informāciju par paredzēto nolūku, lai šīs preces tirgū saglabātu netraucētu konkurenci.

Iesniedzējtiesas ziņā ir noteikt, vai pamata prāvas apstākļos preču zīmes izmantošana ir nepieciešama, ņemot vērā sabiedrību, kurai ir paredzēta prece, kuru laiž tirgū trešā persona.

Tā kā Direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkts nenoskaidro dažādus paredzētos preču nolūkus, izvērtējot to, vai preču zīmes izmantošana ir atļauta, tad kritēriji, lai novērtētu, vai preču zīmes izmantošana ir atļauta, jo īpaši, attiecībā uz aksesuāriem un rezerves daļām, nav atšķirīgi no tiem, kas ir piemērojami citām iespējamo paredzēto nolūku kategorijām;

- 2) "godīgas prakses" nosacījums Direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē pēc būtības ir izteikts pienākums rīkoties lojāli pret preču zīmes īpašnieka legītimajām interesēm.

Preču zīmes izmantošana neatbilst godīgai praksei rūpnieciskās vai komerciālās lietās, ja, piemēram:

- tā tiek veikta tādā veidā, ka var radīt iespaidu, ka pastāv komerciāla saikne starp tālākpārdevēju un preču zīmes īpašnieku;
- tā ietekmē preču zīmes vērtību, gūstot netaisnīgu labumu no tās atšķirtspējas vai reputācijas;
- tā diskreditē vai nomelno šo preču zīmi;
- trešā persona pasniedz savu precī kā tādas preces, kas ir apzīmēta ar preču zīmi, kas nav tās īpašums, imitāciju vai reprodukciju.

Fakts, ka trešā persona izmanto preču zīmi, kas nav tās īpašums, lai norādītu paredzēto savas preces nolūku, obligāti nenozīmē to, ka tā pasniedz šo precī kā tādu, kurai ir tāda pati kvalitāte vai ekvivalentas īpašības kā tām precēm, kas ir apzīmētas ar minēto preču zīmi. Vai ir notikusi šāda pasniegšana, ir atkarīgs no lietas faktiem, un iesniedzējtiesas ziņā ir noteikt, vai tas ir noticis, ņemot vērā pamata prāvas apstākļus.

Vai preces, kuru laiž tirgū trešā persona, īpašības ir bijušas pasniegtas kā ekvivalentas vai tādas pašas kvalitātes kā tai precei, kuras preču zīme tiek izmantota, ir faktors, kurš iesniedzējtiesai ir jāņem vērā, kad tā pārbauda, vai izmantošana ir notikusi saskaņā ar godīgu praksi rūpnieciskās vai komerciālās lietās.

- 3) gadījumos, kad trešā persona, kas izmanto preču zīmi, kas nav tās īpašums, papildus rezerves daļām un aksesuāriem, pārdod arī savu precī, kurai šī rezerves daļas vai aksesuāri ir paredzēti, šāda izmantošana ietilpst Direktīvas 89/104 6. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas jomā, ciktāl tā ir nepieciešama, lai norādītu paredzēto preces, kuru laiž tirgū trešā persona, nolūku un ciktāl tas ir saskaņā ar godīgu praksi rūpnieciskās vai komerciālās lietās.

TIESAS SPRIEDUMS

(virspalāta)

2005. gada 12. aprīlī

lietā C-265/03 (Audienca Nacional lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Igor Simutenkov pret Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol ⁽¹⁾

(Kopienas un Krievijas partnerības līgums — 23. panta 1. punkts — Tieša iedarbība — Nosacījumi attiecībā uz nodarbinātību — Nediskriminācijas princips — Futbols — Profesionālo spēlētāju, kas ir trešo valstu pilsoņi, skaita ierobežojums dalībai komandā nacionālajās sacensībās)

(2005/C 132/16)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Lietā C-265/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko Audienca Nacional (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 9. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 17. jūnijā, tiesvedībā Igor Simutenkov pret Ministerio de Educación y Cultura, Real Federación Española de Fútbol, Tiesa (virspalāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [V. Skouris], palātas priekšsēdētāji P. Jāns [P. Jann], K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans] un A. Ross [A. Rosas], tiesneši K. Gulmans [C. Gulmann], A. La Pergola [A. La Pergola], Ž.-P. Puisošē [J.-P. Puissochet], J. Makarčiks [J. Makarczyk], P. Kūris [P. Kūris], M. Iešičs [M. Iešič] (referents), U. Lehmušs [U. Lohmus], E. Levits un A. O'Kīfs [A. Ó Caoimh], ģenerālvokāte K. Štiksa-Hakla [C. Stix-Hackl], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 12. aprīlī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Partnerības un sadarbības līguma starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm no vienas puses un Krievijas Federāciju no otras puses, kas tika parakstīts 1994. gada 24. jūnijā Korfu un Kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1997. gada 30. oktobra lēmumu 97/800/EOTK, EK, Euratom, 23. panta 1. punkts jāinterpretē tādejādi, ka tas aizliedz piemērot profesionālam sportistam, kam ir Krievijas pilsonība un kas ir likumīgi nodarbināts dalībvalstī dibinātā klubā, šis dalībvalsts sporta federācijas pieņemtu noteikumu, atbilstoši kuram klubi nacionālā līmenī organizētās sacensībās var izmantot tikai ierobežotu spēlētāju skaitu no trešajām valstīm, kas nav Līguma par EEZ dalībvalstis.

⁽¹⁾ OV C 171, 19.07.2003.

⁽¹⁾ OV C 213, 06.09.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-335/03 Portugāles Republika pret Eiropas Kopienų Komisiju ⁽¹⁾

(ELVGF — Piemaksa par liellopu un teļa gaļu — Pārbaudes — Paraugu raksturotspēja — Iepriekšējo gadu pārbaūžu rezultātu transponēšana — Pamatojums)

(2005/C 132/17)

(tiesvedības valoda — portugāļu)

Lietā C-335/03 par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam, ko 2003. gada 25. jūlijā cēla Portugāles Republika (pārstāvji — L. Fernandišs [L. Fernandes], K. Botelju Monišs [C. Botelho Moniz] un E. Maija Kadeti [E. Maia Cadete]) pret Eiropas Kopienų Komisiju (pārstāvji — A. M. Alviša Vjeira [A. M. Alves Vieira] un L. Visadžo [L. Visaggio], N. Kastru Markešs [N. Castro Marques] un F. Kosta Leiti [F. Costa Leiti]), Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [C. W. A. Timmermans], tiesneši R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta] (referente), K. Gulmans [C. Gulmann], R. Šintgens [R. Schintgen] un J. Klučka [J. Klucka], ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds [L. A. Geelhoed], sekretāre K. Stranca [K. Sztranc] administratore, 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) noraidīt prasību;
- 2) Portugāles Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 239, 04.10.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(ceturtnā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-467/03 (Finanzgericht München lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Ikegami Electronics (Europe) GmbH pret Oberfinanzdirektion Nürnberg ⁽¹⁾

(Kopējais muitas tarifs — Tarifu pozīcijas — Ciparierakstu ierīces tarifa klasifikācija — Klasifikācija Kombinētajā nomenklaturā)

(2005/C 132/18)

(tiesvedības valoda — vācu)

Lietā C-467/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko Mīnhenes Finanšu tiesa (Finanzgericht

München, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 24. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 6. novembrī, tiesvedībā Ikegami Electronics (Europe) GmbH pret Oberfinanzdirektion Nürnberg, Tiesa (ceturtnā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [K. Lenaerts] (referents), tiesneši H. N. Kunja Rodrigess [J. N. Cunha Rodrigues] un E. Levits, ģenerāladvokāte J. Kokote [J. Kokott], sekretāre K. Štranca [K. Sztranc], administratore, 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Ierīce, kas ieraksta kameru raidītus signālus un pēc saspiešanas reproducē tos uz ekrāna video novērošanas nolūkā, veic savu funkciju, kas nav datu apstrāde Kopienas muitas tarifu Kombinētās nomenklatūras 84. nodaļas 5.E piezīmes nozīmē, kas atrodama I pielikumā Padomes 1987. gada 23. jūlija Regulai (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2001. gada 6. augusta Regulu (EK) Nr. 2031/2001.

⁽¹⁾ OV C 21, 24.01.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(piektā palāta)

2005. gada 10. martā

lietā C-469/03 (Tribunale di Bologna lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Filomeno Mario Miraglia ⁽¹⁾

(Šengenas Līguma īstenošanas konvencijas 54. pants — Principi non bis in idem — Piemērošanas joma — Dalībvalsts tiesas iestāžu lēmums izbeigt kriminālvajāšanu pret personu tikai tādēļ, ka analogs process uzsākts citā dalībvalstī)

(2005/C 132/19)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Lietā C-469/03 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LES 35. pantam, ko Tribunale di Bologna (Boloņas tiesa, Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 22. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 10. novembrī, kriminālprocesa tiesvedībā pret Filomeno Mario Miraglia [Filomeno Mario Miraglia], Tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs R. Silva de Lapuerta [R. Silva de Lapuerta], tiesneši R. Šintgens [R. Schintgen] (referents) un P. Kūris [P. Küris], ģenerāladvokāts A. Ticano [A. Tizzano], sekretāre L. Hjūleta [L. Hewlett], galvenā administratore, 2005. gada 10. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Principis non bis in idem, kas paredzēts 54. pantā Konvencijā, ar ko īsteno Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdību, Vācijas Federatīvās Republikas valdības un Francijas Republikas valdības 1985. gada 14. jūnija Šengenas Līgumu par pakāpenisku kontroles atceļšanu pie kopīgām robežām, kas parakstīts Šengēnā 1990. gada 19. jūnijā, nav piemērojams vienas dalībvalsts tiesas aizsardzības iestāžu lēmumam, kurā pasludināts, ka lieta tiek izbeigta, neizvērtējot lietu pēc būtības, pēc tam, kad prokuratūra ir nolēmusi neveikt kriminālvajāšanu tikai tādēļ, ka pret to pašu apsūdzēto un par tām pašām darbībām ir uzsākta kriminālvajāšana citā dalībvalstī.

(¹) OV C 21, 24.01.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(pirmā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-109/04 (*Bundesverwaltungsgericht* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) *Karl Robert Kraneman* pret *Land Nordrhein-Westfalen* (¹)

(EKL Līguma 48. pants (jaunajā redakcijā EKL 39. pants) — Darba ņēmēju pārvietošanās brīvība — Valsts ierēdnis sagatavošanas praksē — Prakse, kas ir veikta citā dalībvalstī — Ceļa izdevumu atlīdzināšana tikai par braucienu daļu valsts teritorijā)

(2005/C 132/20)

(tiesvedības valoda — vācu)

Lietā C-109/04 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 17. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 2. martā, tiesvedībā *Karl Robert Kraneman* pret *Land Nordrhein-Westfalen*, Tiesa (pirmā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Jāns [P. Jann], tiesneši K. Lēnartss [K. Lenaerts] (referents), tiesnese N. Kolnerika [N. Colneric], K. Šimans [K. Schieman] un E. Levits, ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [L. A. Geelhoed], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

EK Līguma 48. pants (jaunajā redakcijā — EKL 39. pants) iestājas pret valsts pasākumu, kas personai, kuru tas skar, prakses — reālu un faktiski apmaksātu darbību izpildes — ietvaros dalībvalstī, kas nav šīs personas izcelsmes dalībvalsts, piešķir tiesības uz ceļa izdevumu atlīdzību tikai par braucienu Vācijas teritorijā, vienlaikus

paredzot, ka gadījumā, ja šīs darbības veiktu valsts teritorijā, tad tiktu atmaksāti visi ceļa izdevumi.

(¹) OV C 106, 30.04.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 17. martā

lietā C-128/04 (*Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde* lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu), krimināllietā pret *Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA* (¹)

(Autotransports — Sociālās jomas tiesību akti — Regula (EEK) Nr. 3821/85 — Pienākums uzstādīt un izmantot tahogrāfu — Regula (EEK) Nr. 3820/85 — Izņēmumi attiecībā uz transporta līdzekļiem, ar ko pārvadā materiālus vai aprīkojumu)

(2005/C 132/21)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Lietā C-128/04 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde* [Dendermondes Pirmās instances tiesa] (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 19. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 9. martā, krimināllietā pret *Annic Andréa Raemdonck, Raemdonck-Janssens BVBA*, Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: A. Ross [A. Rosas] (referents), palātas priekšsēdētājs A. La Pergola [A. La Pergola], tiesneši Ž.-P. Puisoše [J.-P. Puissochet], U. Lehmušs [U. Lohmus] un A. O'Kifs [A. Ó Caoimh], ģenerālvokāts Pojarešs Maduru [Poiars Maduro], sekretārs R. Grass [R. Grass], 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1. *Padomes 1985. gada 20. decembra Regulas (EEK) Nr. 3820/85 par dažu sociālās jomas tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz autotransportu 13. panta 1. punkta g) apakšpunktā minētie jēdzieni "materiāli vai aprīkojums", ņemot vērā Padomes 1985. gada 20. decembra Regulas (EEK) Nr. 3821/85 par reģistrācijas kontrolierīcēm, ko izmanto autotransportā, 3. panta 2. punktā paredzēto atbrīvojumu sistēmu, ir interpretējami tādējādi, ka tie neattiecas tikai uz "rīkiem vai instrumentiem", bet arī uz tādiem izstrādājumiem kā būvmateriāli vai kabeļi, kas vajadzīgi attiecīgā transporta līdzekļa vadītāja pamatdarba veikšanai.*

(¹) OV C 106, 30.04.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(trešā palāta)

2005. gada 14. aprīlī

lietā C-243/04 P *Zoé Gaki-Kakouri* pret Eiropas Kopienu Tiesu ⁽¹⁾*(Apelācijas sūdzība — Atalgojums Tiesas locekļiem un bijušiem locekļiem — Bijušā Tiesas locekļa, kas ir miris, šķirtās sievas tiesības)*

(2005/C 132/22)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietā C-243/04 P par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2004. gada 9. jūnijā iesniedza Žoī Gaki-Kakūris [*Zoé Gaki-Kakouri*] ar dzīvesvietu Atēnās (Grieķija), (advokāte — H. Tagaras [*H. Tagaras*]) pret Eiropas Kopienu Tiesu (pārstāvis — M. Šauss [*M. Schauss*]), Tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*] (referents), tiesneši E. Borgs-Bartets [*A. Borg Barthet*], A. La Pergola [*A. La Pergola*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un J. Malenovskis [*J. Malenovský*], ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*], sekretārs R. Grass [*R. Grass*], 2005. gada 14. aprīlī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) apelācijas sūdzību noraidīt;
- 2) Gaki-Kakūri kundze atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 190, 24.07.2004.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Oberster Gerichtshof 2005. gada 2. februāra lēmumu lietā Reisch Montage AG pret Kiesel Baumaschinen Handels GmbH

(lieta C-103/05)

(2005/C 132/23)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts Oberster Gerichtshof (Augstākā tiesa) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 2. februāra lēmumu lietā Reisch Montage AG pret Kiesel Baumaschinen Handels GmbH un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 28. februārī.

Oberster Gerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai prasītājs var atsaukties uz Regulas par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās ⁽¹⁾ 6. pantu, ja tas ceļ prasību pret personu, kuras domicils ir tiesas, kurā prasība tiek sniegta, atrašanās valstī, un personu, kuras domicils ir citā dalībvalstī, taču prasība pret personu, kuras domicils ir tiesas atrašanās valstī, jau prasības celšanās brīdī ir nepieņemama tādēļ, ka pret šo personu ir uzsākts maksātnespējas process, kas saskaņā ar valsts tiesībām ir par pamatu citas tiesvedības apturēšanai.

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 012, 1. lpp.).

Prasība pret Austrijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 3. martā

(lieta C-109/05)

(2005/C 132/24)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 3. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Austrijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv Minas Konstantinidis [*Minas Konstantinidis*] un Bernhards Šima [*Bernhard Schima*], kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, *Verordnung über die Abfallvermeidung, Sammlung und Behandlung von Altfahrzeugen* [Noteikumi par nolietotu transportlīdzekļu atkritumu profilaksi, savākšanu un apstrādi] 5. panta 1. punktā pienākumu pieņemt atpakaļ bez maksas nolietotus transportlīdzekļus ierobežojot ar:

- 1) tādu marku nolietotiem transportlīdzekļiem, ko laidusi apgrozībā pašreizējie ražotāji un importētāji;
- 2) Austrija reģistrētiem transportlīdzekļiem,

Austrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. septembra Direktīva 2000/53/EK par nolietotiem transportlīdzekļiem ⁽¹⁾;

- 2) piespriest Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Austrijas Republikas noteikumi par nolietotiem transportlīdzekļiem, kas nosaka — ražotājiem vai importētājiem ir jāpieņem atpakaļ bez maksas tādas markas nolietoti transportlīdzekļi, kurus tie ir laiduši apgrozībā, ja šie transportlīdzekļi bijuši reģistrēti Austrijā, pārkāpj Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 18. septembra Direktīvas 2000/53/EK 5. pantu.

Direktīva uzliek dalībvalstīm pienākumu ieviest savākšanas sistēmu, saskaņā ar kuru tiek pieņemti atpakaļ visi nolietotie transportlīdzekļi, neatkarīgi no to markas, un uzliek pienākumu bez maksas pieņemt atpakaļ nolietotos transportlīdzekļus. Austrijas tiesiskais regulējums nepanāk šī mērķa sasniegšanu, ciktāl tas nosaka dubultu ierobežojumu: pienākums pieņemt atpakaļ nolietotos transportlīdzekļus ir ierobežots attiecībā uz markām, kuras laiduši apgrozībā attiecīgie ražotāji vai importētāji, un tas ir ierobežots attiecībā uz Austrijā reģistrētiem transportlīdzekļiem.

Komisija nevar piekrist Austrijas Republikas viedoklim, ka atšķirība, kas balstās uz reģistrācijas faktu Austrijā, ir objektīvi pamatota, jo tas ir vienīgais veids, kā novērst nesamērīgi smagās grūtības, ko atsevišķiem ražotājiem rada pienākums pieņemt atpakaļ transportlīdzekli. Iebilstot šim viedoklim, tā norāda — ja faktiski izrādītos, ka ārvalstīs reģistrētu nolietotu transportlīdzekļu pieņemšana atpakaļ bez maksas rada nesamērīgi smagas grūtības atsevišķiem ražotājiem vai importētājiem, vai savācējiem dalībvalstīs, tad ir jāņem vērā procedūra, ko nosaka 5. panta 4. punkta ceturrtā daļa. Šis noteikums paredz, ka Komisija regulāri uzrauga to, kā tiek īstenots pienākums pieņemt atpakaļ transportlīdzekļus, lai nodrošinātu, ka tā rezultātā netiek traucēts tirgus.

(¹) OV L 269, 21.10.2000., 34. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Consiglio di Stato* (sestā palāta) 2004. gada 22. oktobrī rīkojumu lietā *Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato* pret *Spa Lucchini Siderurgica*

(lieta C-119/05)

(2005/C 132/25)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Consiglio di Stato* (sestā palāta) (Itālija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas

izteikts ar 2004. gada 22. oktobra rīkojumu lietā Rūpniecības, tirdzniecības un amatniecības ministrija [*Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato*] pret *Spa Lucchini Siderurgica* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 14. martā.

Consiglio di Stato lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai saskaņā ar tieši piemērojamu Kopienu tiesību pārkuma principu, kuru šajā lietā nostiprina Komisijas 1990. gada 20. jūnija vispārpiemērojamais Lēmums Nr. 3484/85/EOTK, kurš tika darīts zināms 1990. gada 20. jūlijā, kā arī Komisijas 1996. gada 16. septembra Lēmums Nr. 5259, ar kuru Itālijas valdībai ir uzdots atgūt atbalstu, kas abi ir dokumenti, saskaņā ar kuriem tika pieņemti šajā prasībā apstrīdētie lēmumi par atgūšanu (proti, 1996. gada 20. septembra dekrēts Nr. 20357 par 1996. gada 8. marta dekrēta Nr. 17975 un 1996. gada 3. aprīļa dekrēta Nr. 18337 atcelšanu), ir tiesiski iespējami un pamatoti, ka valsts iestādes atgūst atbalstu no individuālā atbalsta saņēmēja, ja spriedums civillietā, kurš atzīst beznosacījumu pienākumu izmaksāt minēto atbalstu, ir zaudējis spēku attiecībā uz šo jautājumu?
2. Vai tieši pretēji, atgūšanas procedūra attiecībā uz atzītu principu, ka uz lēmumu par atbalsta atgūšanu attiecas Kopienu tiesības, bet tā izpildi un no tā izrietošo atgūšanas procedūru, ja šajā sakarā nav pieņemti Kopienu tiesību akti, regulē valsts tiesības (saistībā ar šo principu skat. 1983. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās 205. līdz 215/82 *Deutsche Milchkontrol GmbH, Recueil* 1983, 2633. lpp.), ir tiesiski neiespējama, ja pastāv spēkā stāties tiesas spriedums (Civilkodeksa 2909. pants) prāvā starp indivīdu un administrāciju, kurš administrācijai ir jāievēro?

Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 21. martā

(lieta C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Tiesvedības valoda — angļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 21. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv N. Jerela [*N. Yerrell*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu 2000. gada 22. jūnija Direktīvu 2000/34/EK⁽¹⁾, ar ko groza Direktīvu 93/104/EK⁽²⁾ attiecībā uz darba laika organizēšanas konkrētiem aspektiem, lai aptvertu sektorus un darbības, uz kuriem neattiecas minētā direktīva, un/vai nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līgums;
- 2) piespriest Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transponēšanai noteiktais termiņš bija 2003. gada 1. augusts.

⁽¹⁾ OV L 195, 01.08.2000., 41. lpp.

⁽²⁾ OV L 307, 13. 12.1993., 18. lpp.

Prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 21. martā

(lieta C-131/05)

(2005/C 132/27)

((tiesvedības valoda - angļu))

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 21. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv Mišels Van Beks [*Michel Van Beek*], pārstāvis, kam palīdz Frederiks Luiss [*Frédéric Louis*], *avocat*, un Antonio Capobjanko [*Antonio Capobianco*], *avvocato*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, neizpildot savus pienākumus, kas paredzēti Padomes Direktīvas 79/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību⁽¹⁾ 6. panta 1. punktā, kā arī 12. panta 2. punktā un

13. panta 1. punktā, tos lasot kontekstā ar 2. panta 1. punktu Padomes Direktīvā 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību,⁽²⁾ Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs direktīvas;

- 2) piespriest Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija norāda, ka:

— ierobežojot Direktīvas 92/43/EEK (Savvaļas putnu direktīva) 6. panta 1. punktā paredzēto aizliegumu tirgot, turēt tirdzniecības nolūkā un piedāvāt tirdzniecībai savvaļas putnus tā, ka tas attiecas tikai uz tādu sugu savvaļas putniem, kuras dzīvo vai ierodas Lielbritānijā, Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi minēto pantu, tā kā ir acīmredzami iecerēts, ka aizliegums attieksies uz visām savvaļā dzīvojošajām putnu sugām, kas sastopamas to dalībvalstu Eiropas teritorijā, uz kurām attiecas Līgums;

— ierobežojot Direktīvas 92/43/EEK (Dzīvotņu direktīva) 12. panta 2. punktā paredzēto aizliegumu attiecībā uz Direktīvas IV a) Pielikumā minēto dzīvnieku sugu turēšanu, transportēšanu un pārdošanu vai apmaiņu, un to piedāvāšanu pārdošanai vai apmaiņai tā, ka tas attiecas tikai uz dzīvnieku sugām, kuru dabiskās izplatības areāls ietver Lielbritāniju, Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi minēto pantu, jo šī ierobežojuma rezultātā aizsargāto dzīvnieku sugu saraksts, uz kurām attiecas AK tiesību normas, ir īsāks nekā direktīvas IV Pielikumā ietvertais saraksts;

— ierobežojot Dzīvotņu direktīvas 13. panta 1. punktā paredzēto aizliegumu pārdot augu sugas tā, ka tas attiecas tikai uz sugām, “kuru dabiskās izplatības areāls ietver ikvienu teritoriju Lielbritānijā kā uzskaitīts [1994. gada Noteikumu] Sarakstā Nr. 4”, Apvienotā Karaliste ir pārkāpusi minēto pantu, jo šī ierobežojuma rezultātā aizsargājamo augu sugu saraksts Sarakstā Nr. 4 ir īsāks par aizsargājamo sugu sarakstu Dzīvotņu direktīvas IV (b) pielikumā.

⁽¹⁾ OV L 103, 25.04.1979, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 206, 22. 07.1992, 7. lpp.

Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienas Komisija iesniedza 2005. gada 21. martā

(lieta C-132/05)

(2005/C 132/28)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 21. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko cēla Eiropas Kopienas Komisija, kuru pārstāv Eugenio de Maršs [Eugenio De March] un Sabīne Grīnheida [Sabine Grünheid], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka Vācijas Federatīvajai Republikai formāli atsakoties sodīt "Parmesan" nosaukuma izmantošanu tās teritorijā tādu ražojumu etiķetēs, kas neatbilst aizsargātā cilmes vietas nosaukuma "Parmigiano Reggiano" specifikācijai, tā pārkāpa Padomes 1992. gada 14. jūlija Regulas (EEK) Nr. 2081/92 ⁽¹⁾ par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību 13. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktos pienākumus, un līdz ar to veicināja patiesā Kopienas teritorijā aizsargātā ražojuma slavas prettiesisku piesavināšanos;
- 2) piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka siera ar nosaukumu "Parmesan", kas neatbilst nosaukuma "Parmigiano Reggiano" specifikācijai, laišana apgrozībā Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā veido Regulas (EEK) Nr. 2081/92 13. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu, kas Vācijas iestādēm jānovērš pēc pašu iniciatīvas.

Tā kā nosaukums "Parmigiano Reggiano" kopš 1996. gada ir iekļauts "Aizsargāto cilmes vietu nosaukumu un ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu reģistrā" un, līdz ar to, ir aizsargāts Kopienas teritorijā, tad dalībvalstīm ir jānodrošina šī nosaukuma aizsardzība pret jebkādu prettiesisku piesavināšanos, atdarināšanu vai asociāciju arī tad, ja ir norādīta ražojumu patiesā izcelsme, vai ja ir runa par aizsargāta nosaukuma tulkojumu.

Komisija norāda, ka jēdziens "Parmesan" ir nosaukuma "Parmigiano Reggiano" tulkojums, kas aizgūts no franču valodas. Atbilstoši Komisijas viedoklim, jēdzieni "Parmesan" un "Parmigiano Reggiano" ir sinonīmi, kas saskaņā ar aizsargātā nosaukuma rašanās vēsturi un pierādījumiem daudzās enciklopēdijās, kuras attiecas uz laika periodu no 1516. gada līdz mūsdienām, apzīmē Itālijā attiecīgajā izcelsmes reģionā ražoto sieru. Cilmes vietas nosaukuma "Parmigiano Reggiano" reģistrācijas rezultātā

ģeogrāfiskie jēdzieni "Parmigiano" un "Reggiano" ir Kopienas aizsardzībā gan skatot tos atsevišķi, gan arī kopumā.

Komisija uzskata, ka nav ticamu pamatu Vācijas Federatīvās Republikas norādītajai interpretācijai, ka jēdziens "Parmigiano", izmantojot to atsevišķi, ir uzskatāms par sugas vārdu Regulas (EEK) Nr. 2081/92 3. panta izpratnē, sakarā ar ko patērētājam nerodas nekāda saistība ar noteiktu ģeogrāfisku apgabalu.

Līdz ar to, tā kā nosaukuma "Parmesan" izmantošanas tiesības pieder vienīgi norobežotā Itālijas apgabala ražotājiem, kas šo sieru ražo atbilstoši saistošajai specifikācijai, tad Vācijas Federatīvā Republika, atsakoties novērst nosaukuma "Parmesan" prettiesisku izmantošanu Vācijas teritorijā, pārkāpa Regulas (EEK) Nr. 2081/92 13. panta 1. punkta b) apakšpunktā noteiktos pienākumus.

⁽¹⁾ OV L 208, 1. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2005. gada 23. martā

(lieta C-135/05)

(2005/C 132/29)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 23. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv D. Rekkia [D. Recchia] un M. Konstantinidis [M. Konstantinidis], Juridiskā dienesta darbinieki.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, neveicot vajadzīgos pasākumus, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 4., 8. un 9. pants Padomes Direktīvā 75/442/EEK ⁽¹⁾ par atkritumiem, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 91/156/EEK ⁽²⁾, ar 2. panta 1. punktu Padomes Direktīvā 91/689/EEK ⁽³⁾ par bīstamajiem atkritumiem un 14. panta a), b) un c) punktu Padomes Direktīvā 1999/31/EK ⁽⁴⁾ par atkritumu poligoniem;
- 2) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamatojoties uz vairākiem dokumentiem, Komisija ir uzzinājusi par daudzām atkritumu noglabāšanas vietām Itālijas teritorijā, kuras darbojas nelegāli un bez kontroles no valsts iestāžu puses, no kurām dažās ir bīstamie atkritumi.

Komisija uzskata, ka pieļaujot šādu atkritumu noglabāšanas vietu pastāvēšanu, Itālijas Republika nepilda pienākumus, kas tai uzlikti ar 4., 8. un 9. pantu Padomes Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 91/156/EEK, un 2. panta 1. punktu Padomes Direktīvā 91/689/EEK par bīstamajiem atkritumiem.

Attiecībā uz atļautajām vai jau darbībā esošajām atkritumu noglabāšanas vietām uz 2001. gada 16. jūliju, informācijas trūkums par reorganizācijas plāniem, kuri šādu atkritumu noglabāšanas vietu vadītājiem bija jāiesniedz līdz 2002. gada 16. jūlijam, liek Komisijai uzskatīt, ka šādu reorganizācijas plānu un attiecīgu atļaujas pasākumu un pasākumu iespējami Direktīvas prasībām neatbilstošo atkritumu noglabāšanas vietu slēgšanai nav.

Tādējādi Komisija uzskata, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzlik 14. panta a), b) un c) punkts Padomes Direktīvā 1999/31/EK par atkritumu poligoniem.

(¹) OV L 194, 25.07.1975., 39. lpp.

(²) OV L 78, 26.03.1991., 32. lpp.

(³) OV L 377, 31.12.1991., 20. lpp.

(⁴) OV L 182, 16.07.1999., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2005. gada 24. martā

(lieta C-137/05)

(2005/C 132/30)

(tiesvedības valoda — angļu)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 24. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuru pārstāv K. Džeksons [C. Jackson], kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Padomes 2004. gada 13. decembra Regulu (EK) Nr. 2252/2004 par drošības elementu un biometrijas standartiem dalībvalstu izdotās pasēs un ceļošanas dokumentos (¹);
- 2) saskaņā ar EKL 231. pantu atzīt, ka pēc Pasu Regulas atcelšanas un līdz jaunu noteikumu pieņemšanai šajā jautājumā tās noteikumi paliek spēkā, izņemot tos noteikumus, ar kuriem Apvienoto Karalisti izslēdz no dalības Pasu Regulas piemērošanā;
- 3) piespriest Eiropas Savienības Padomei atļūdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1. Apvienotajai Karalistei tika liegta iespēja piedalīties Padomes 2004. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2252/2004 par drošības elementu un biometrijas standartiem dalībvalstu izdotās pasēs un ceļošanas dokumentos (Pasu Regula) pieņemšanā, kaut arī tā Protokola, ar ko Eiropas Savienības sistēmā integrē Šengenas *acquis* (Šengenas Protokols) 5. panta 1. punktā un Protokola par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju 3. panta 1. punkta ir paudusi vēlmi iesaistīties. Pasu Regulas atcelšana tiek lūgta, pamatojot šo lūgumu ar to, ka Apvienotās Karalistes izslēgšana no tās pieņemšanas ir būtisku procesuālo noteikumu un/vai EKL pārkāpums EKL 230. panta otrās daļas izpratnē.
2. Galvenais Apvienotās Karalistes arguments ir tāds, ka, šādi izslēdzot Apvienoto Karalisti no Pasu Regulas pieņemšanas, Padome ir rīkojusies saskaņā ar kļūdainu saistības starp Šengenas Protokola 5. un 4. pantu interpretāciju. Jo īpaši tiek uzsvērts:

a) Padomes interpretācija, saskaņā ar ko Šengenas Protokola 5. pantā paredzētās tiesības iesaistīties attiecas tikai uz tādiem pasākumiem, kas ir pamatoti ar tādiem Šengenas *acquis* noteikumiem, kuros Apvienotā Karaliste piedalās saskaņā ar Padomes lēmumu, kas pieņemts pamatojoties uz 4. pantu, ir pretrunā šo pantu struktūrai un tekstam, 5. panta īstenošanas mehānismam un Deklarācijai par 5. pantu, kas pievienots Amsterdamas Līguma Nobeiguma aktam;

b) Šengenas Protokola 5. panta Padomes interpretācija nav nepieciešama Protokola par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju 7. panta īstenošanai, saskaņā ar ko tas "neskar" Šengenas protokolu. Šāda interpretācija nav nepieciešama arī, lai saglabātu Šengenas *acquis* vienotību. Kā *acquis* nodrošināšanas līdzeklim tā negatīvās sekas attiecībā uz Apvienoto Karalisti būtu ārkārtīgi nesamērīgas.

- c) Ņemot vērā Padomes praksē lietotos plašos un nekonkrētos uz Šengenas *acquis* pamatoto pasākumu jēdzienus, Šengenas Protokola 5. pantā Padomes interpretācijā paredzētais mehānisms būtu pretējs tiesiskās noteiktības pamatprincipam un principiem, kas regulē pastiprināto sadarbību.
3. Pakārtoti, Apvienotā Karaliste uzskata, ka, ja saistības starp Šengenas Protokola 5. un 4. pantu Padomes interpretācija izrādītos pareiza, tad tiktu noteikts šaurāks pasākuma jēdziens, kas pamatots ar Šengenas *acquis* 5. pantu, proti, ka pasākums, kas ir nesaraunājami saistīts ar Protokolu; un Pasu Regula nav šāds pasākums.

(¹) OV L 385, 1. lpp.

var izdot rīkojumu pārtraukt apzīmējuma izmantošanu, kas veido pārkāpumu?

4. Vai ir iespējams cits risinājums, ja prasītāja preču zīme pilnībā vai daļēji ir zaudējusi atšķirtspēju pēc tam, kad sāka apzīmējuma izmantošana, kas veido pārkāpumu, bet šis zudums pilnībā vai daļēji ir radies sakarā ar preču zīmes īpašnieka darbību vai bezdarbību?

(¹) OV L 40, 11.02.1989., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *Cour de cassation* (Beļģija) 2005. gada 17. marta lēmumu lietā *Levi Strauss & Co* pret *Casucci Spa*

(lieta C-145/05)

(2005/C 132/31)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 17. marta lēmumu lietā *Levi Strauss & Co* pret *Casucci Spa* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 31. martā.

Cour de cassation (Beļģija) lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai, nosakot aizsardzības apjomu preču zīmei, kas likumīgi iegūta sakarā ar tās atšķirtspēju, kas paredzēta 5. panta 1. punktā Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvā 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (¹), tiesai ir jāņem vērā attiecīgās sabiedrības uztvere brīdī, kad sāka izmantot šo preču zīmi vai līdzīgu apzīmējumu, kas, iespējams, pārkāpj preču zīmes tiesības?
2. Ja atbilde ir noliedzīga, vai tiesa var ņemt vērā attiecīgās sabiedrības uztveri jebkurā brīdī laika posmā pēc tam, kad tika sākta minētā izmantošana? Vai tiesa var ņemt vērā attiecīgās sabiedrības uztveri brīdī, kad tiesa taīsa spriedumu?
3. Vai tad, ja, piemērojot kritēriju, kas minēts 1. jautājumā, tiesa konstatē, ka ir pārkāptas preču zīmes tiesības, principā

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar *cour d'appel de Paris* 2005. gada 23. marta lēmumu lietā *Harold Price* pret *Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques*

(lieta C-149/05)

(2005/C 132/32)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts *cour d'appel de Paris* (Parīzes Apelācijas tiesa, Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2005. gada 23. marta lēmumu lietā *Harold Price* pret *Conseil des ventes volontaires de meubles aux enchères publiques* un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2005. gada 4. aprīlī.

Cour d'appel de Paris 1. palātas A nodaļa lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/51/EEK par otro vispārējo sistēmu profesionālās izglītības un mācību atzīšanai, lai papildinātu Direktīvu 89/48/EEK (¹), attiecas uz mēbeļu labprātīgas pārdošanas publiskā izsolē vadītāja darbību, ko reglamentē Tirdzniecības kodeksa L. 321-1. līdz L. 321-3., L. 321-8. un L. 321-9. pants?
2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai uzņemošā dalībvalsts var atsaukties uz atkāpi no Direktīvas 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta, kas paredzēta 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta 6. daļā?

(¹) OV L 209, 24.07.1992., 25. lpp.

Prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 5. aprīlī

(lieta C-152/05)

(2005/C 132/33)

(tiesvedības valoda — vācu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 5. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Vācijas Federatīvo Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv R. Lyal [R. Lyal] un K. Gross [K. Gross], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienų Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepiešķirot *Eigenheimzulagengesetz* [Likuma par piemaksām par savrupmājām] 2. panta 1. punkta 1. teikumā paredzēto piemaksu par savrupmāju pilnībā ar nodokļiem apliekamiem nodokļu maksātājiem, kuriem šīs savrupmājas atrodas citās dalībvalstīs, neatkarīgi no tā, vai tajās pastāv iespēja pieprasīt līdzvērtīgu piemaksu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EK līguma 18., 39. un 43. pants, un
- 2) piespriest Vācijas Federatīvo Republiku atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Likumdevējs Vācijas Federatīvajā Republikā *Eigenheimzulagengesetz* 2. panta 1. punkta 1. teikumā ir paredzējis nepiešķirt piemaksu par savrupmāju pilnībā ar nodokļiem apliekamiem nodokļu maksātājiem, kuriem šīs savrupmājas atrodas citās dalībvalstīs, neatkarīgi no tā, vai tajās pastāv iespēja pieprasīt līdzvērtīgu piemaksu. Šis noregulējums ir atzīstams par to pamatbrīvību pārkāpumu, kas dalībvalstu pilsoņiem piešķirtas ar EK līguma 18., 39. un 43. pantu.

Komisija apgalvo, ka ar šo noteikumu attiecībā uz trim personu grupām, kuru dzīvesvieta ir ārvalstīs, tiek pārkāptas pamatbrīvības, jo personas, kas ir piederīgas šīm grupām, neskatoties uz viņu neierobežoto pienākumu maksāt nodokļus Vācijā, piemaksas par savrupmāju var saņemt tikai tad, ja tās dzīvošanas nolūkos arī Vācijā iegādājas nekustamo īpašumu. Šis piemaksas ierobežojums rada šķēršļus viņām strādāt un dzīvot ārvalstīs. Tiesības uz brīvu pārvietošanos ietver arī garantiju baudīt tādu attieksmi, kas nav sliktāka par attieksmi pret attiecīgās valsts pilsoņiem. Visās trijās Komisijas aprakstītajās situācijās ir konstatējama pārrobežu attieksme; personas, kas ir pieskaitāmas šīm grupām, ir pakļaujamas EK līguma noteikumiem.

No Tiesas judikatūras izriet, ka, nosakot maksājamo nodokļu apmēru, nodokļu maksātāja personiskie apstākļi ir jāņem vērā vai nu dzīvesvietas valstij, vai arī tai valstij, kur persona ir nodarbināta. Tādējādi tas ir attiecināms arī uz piemaksu par savrupmāju, kas ir saistīts ar spēju maksāt nodokļus. ES pilsoņus, kas dzīvo ārpus Vācijas, taču kuriem Vācijā ir pilnā apmērā jāmaksā nodokļi, nevienā citā vietā nevar atbalstīt ar piemaksu par savrupmāju vai līdzvērtīgu subsīdiju, un tātad to personīgie apstākļi nekur netiek ņemti vērā. Tomēr atbilstoši Eiropas Kopienų tiesībām nav pieļaujams, ka personas, kurai pilnā apmērā ir jāmaksā nodokļi Vācijā, stāvoklis nodokļu kontekstā ir sliktāks tā iemesla dēļ, ka viņš dzīvo ārvalstīs.

Komisija noraida Vācijas valdības iebildumus par to, ka saistībā ar piemaksu par savrupmāju kopš 1996. gada 1. janvāra runa vairs nav par nodokļu iekasēšanu ienākuma nodokļa paaugstināšanas ietvaros, bet gan par subsīdiju, kurai nav nodokļa rakstura, un kur šāda veida veicināšanas pasākumi ir dalībvalsts kompetencē. Tā turpretī uzskata, ka dalībvalstu pienākums ir veikt ar Eiropas Kopienām saderīgas darbības un ievērot pamatbrīvības arī attiecībā uz subsīdijām, kurām nav nodokļa rakstura.

EK līgumā paredzēto pamatbrīvību pārkāpumi obligātu iemeslu dēļ var būt attaisnojami ar vispārējo labklājību. Piemaksu ierobežojumi attiecībā uz Vācijas teritoriju nav nepieciešami Vācijas noteikumu mērķa sasniegšanai, tādēļ arī nav attaisnojams EK līguma 18., 39. un 43. panta pārkāpums.

Prasība pret Grieķijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 5. aprīlī

(lieta C-156/05)

(2005/C 132/34)

(tiesvedības valoda — grieķu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 5. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Grieķijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Eleni Tserepa-Lakombe [Eleni Tserepa-Lakombe] un Nikola Jerela [Nikola Yerell], Juridiskā dienesta darbinieces, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 22. jūnija Direktīvu 2000/34/EK (⁽¹⁾), ar ko groza Padomes Direktīvu 93/104/EK attiecībā uz darba laika organizēšanas konkrētiem aspektiem, lai aptvertu sektorus [nozares] un darbības, uz kuriem neattiecas minētā direktīva, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Grieķijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Grieķijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2003. gada 1. augustā.

(⁽¹⁾) OV L 195, 01.08.2000., 41. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 6. aprīlī

(lieta C-159/05)

(2005/C 132/35)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 6. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv D. Maidani [D. Maidani], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 6. jūnija Direktīvu 2002/47/EK par finanšu nodrošinājuma līgumiem (⁽¹⁾), un, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2003. gada 27. decembrī.

(⁽¹⁾) OV L 168, 27.06.2002., 43. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 7. aprīlī

(lieta C-161/05)

(2005/C 132/36)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 7. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv K. Katabriga [C. Cattabriga], Komisijas juridiskā dienesta darbiniece.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nenosūtot datus, kas paredzēti 15. panta 4. punktā un 18. pantā Padomes 1993. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2847/93 (⁽¹⁾), ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šīs normas;
- 2) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Regulas (EEK) Nr. 2847/93 15. panta 4. punkts un 18. pants uzliek dalībvalstīm pienākumu, pārraidot ar datoru, nosūtīt Komisijai konkrētus datus, turklāt veikt to paredzētajā termiņā. Itālijas iestādes paredzētajos termiņos nenosūtīja attiecīgos datus par 1999. un 2000. gadu. Tādējādi Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minētajām tiesību normām.

(⁽¹⁾) OV L 261, 20.10.1993., 1. lpp.

Prasība pret Portugāles Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 8. aprīlī

(lieta C-163/05)

(2005/C 132/37)

(tiesvedības valoda — portugāļu)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 8. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Portugāles Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Ramons Vidāls Pui [Ramón Vidal Puig], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 18. februāra Direktīvu 2002/7/EK ⁽¹⁾ par grozījumiem Padomes Direktīvā 96/53/EK, ar kuru paredz noteiktu Kopienā izmantotu transportlīdzekļu maksimālos pieļaujamās gabarītus iekšzemes un starptautiskajos autopārvadājumos, kā arī šo transportlīdzekļu maksimālo pieļaujamo masu starptautiskajos autopārvadājumos, vai, jebkurā gadījumā, nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek šī direktīva;
- 2) piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas transpozīcijai valsts tiesībās beidzās 2004. gada 9. martā.

⁽¹⁾ OV L 67, 47. lpp.

Prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2005. gada 8. aprīlī

(lieta C-165/05)

(2005/C 132/38)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienų Tiesā 2005. gada 8. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Luksemburgas Lielhercogisti, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Ž. Rozē [Gérard Rozet], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Eiropas Kopienų Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka savos tiesību aktos paredzot pienākumu trešo valstu pilsoņiem, kas sastāv laulībā ar viesstrādniekiem no Eiropas Savienības, saņemt darba atļauju un nenodrošinot savu tiesību aktu atbilstību Kopienų tiesībām, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulas (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā ⁽¹⁾ 11. pantu;
- piespriest Luksemburgas Lielhercogistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Regulas Nr. 1612/68 11. pantā ir noteikts — ja dalībvalsts pilsonis strādā kā darba ņēmējs vai kā pašnodarbināta persona citā dalībvalstī, viņa laulātais un bērni, kas ir jaunāki par 21 gadu vai arī atrodas viņa apgādībā, ir tiesīgi strādāt kā darbinieki tajā pašā dalībvalstī arī tad, ja viņi nav nevienas dalībvalsts pilsoņi.

Darbinieka tiesības ir bez nosacījumiem un no tām izriet, ka laulātajam vai citam ģimenes loceklim, kas ir trešās valsts pilsonis, nevar uzlikt par pienākumu lūgt vai saņemt darba atļauju, lai varētu strādāt algotu darbu, ciktāl tā rezultātā uz šīm tiesībām attiektos papildu priekšnosacījumi, kas ir pretrunā iepriekš minētā 11. panta noteikumiem.

Luksemburgas pilsoņiem nav pienākuma saņemt darba atļauju, lai varētu strādāt kā darbinieks Lielhercogistē. Līdz ar to, paredzot šādu pienākumu trešās valsts pilsoņiem, kas sastāv laulībā ar viesstrādniekiem no Eiropas Savienības, tiek pārkāpts Regulas Nr. 1612/68 11. pants.

Valsts tiesiskais regulējums nedrīkst radīt jebkādas šaubas vai neviennozīmību ne tikai attiecībā uz piemērojamā valsts tiesiskā regulējuma saturu, bet arī attiecībā uz šī regulējuma formālo vērtību.

Valsts tiesiskā regulējuma nesaderību ar Līguma noteikumiem, pat tiem, kas ir tieši piemērojami, var pilnīgi novērst tikai ar tādu iekšējo noteikumu palīdzību, kas ir obligāti piemērojami un kam ir tāds pats juridiskais statuss, kā tiem, kas ir jāgroza.

⁽¹⁾ OV L 257, 19.10.1968, 2. lpp.

Apelācija, ko 2005. gada 15. aprīlī ierosināja O. Mancini par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2005. gada 3. februāra spriedumu lietā T-137/03 O. Mancini/Eiropas Kopienu Komisija

(lieta C-172/05 P)

(2005/C 132/39)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Tiesā 2005. gada 15. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta O. Mancini [O. Mancini], ko pārstāv Ē. Buaželo [E. Boigelot], advokāts, apelācijas sūdzība par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (ceturtā palāta) 2005. gada 3. februāra spriedumu lietā T-137/03 O. Mancini/Eiropas Kopienu Komisija.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un pamatotu;
- atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 3. februāra spriedumu lietā T-137/03 Mancini/Eiropas Kopienu Komisija.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs arī lūdz Eiropas Kopienu Tiesu izlemt šo lietu pašai un, atsaucoties uz apelācijas sūdzības iesniedzēja sākotnējo prasības pieteikumu lietā T-137/03:

- atcelt 2002. gada 28. jūnija iecelēj institūcijas lēmumu neatbalstīt apelācijas sūdzības iesniedzēja kandidatūru ārsta eksperta amatā nodaļā "Briseles medicīniskais dienests"- GD Admin B8;
- atcelt lēmumu, ar kuru skaidri noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzība, ko viņš saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 2. daļu cēla 2002. gada 29. jūlijā un kas noraidīta ar 2003. gada 23. janvāra lēmumu, kurš apelācijas sūdzības iesniedzējam paziņots 2003. gada 27. janvārī;
- atcelt Dr. Dolmansa [Dolmans] iecelšanu ārsta eksperta amatā, ar ko tieši ir noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzēja kandidatūra uz vakanto amatu;
- piespriest atbildētājam izmaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējam zaudējumu atlīdzību par nodarīto morālo kaitējumu un karjeras apdraudējumu EUR 15 000,00 apmērā, kas novērtēta *ex aequo et bono*;
- jebkurā gadījumā, piespriest atbildētājam segt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Par apelācijas sūdzības pamatiem saskaņā ar Protokola par Tiesas Statūtiem 58. pantu tiek izvirzīts Kopienas tiesību pārkāpums, kā arī procesuāli pārkāpumi Pirmās instances tiesā, kas aizskāruši apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 17. martā

lietā T-192/98 Eiropas Savienības Kokvilnas un saistīto tekstilrūpniecības nozaru komiteja (*Eurocoton*) pret Eiropas Savienības Padomi ⁽¹⁾

(Dempings — Komisijas priekšlikuma pieņemt regulu, ar kuru uzliek noteiktus antidempinga maksājumus, noraidīšana no Padomes puses — Regulas pieņemšanai vajadzīgā vienkāršā vairākuma trūkums — Pienākums norādīt pamatojumu)

(2005/C 132/40)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā T-192/98 Eiropas Savienības Kokvilnas un saistīto tekstilrūpniecības nozaru komiteja (*Eurocoton*), Brisele (Beļģija), ko pārstāv K. Stanbrūks [C. Stanbrook], QC, un A. Dašvuds [A. Dashwood], *barrister*, pret Eiropas Savienības Padomi (pārstāvis — S. Markuarts [S. Marquardt], kam palīdz G. M. Berišs [G. M. Berrisch], *advokāts*), ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji — sākotnēji M. Evinga [M. Ewing], vēlāk K. Mandži [K. Manji]) par prasību atcelt Padomes 1998. gada 5. oktobra lēmumu, ar kuru noraidīts priekšlikums pieņemt Padomes regulu (EK), ar kuru nosaka antidempinga maksājumus, ko uzliek nebalinātas kokvilnas drēbei, kas ražota Ķīnas Tautas Republikā, Ēģiptē, Indijā, Indonēzijā un Pakistānā, noteiktu pagaidu maksājumu iekasēšanu, ko uzliek Komisijas 1998. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr.773/98 (OV L 111, 19. lpp.), un izbeidz procedūru attiecībā uz šīs drēbes importēšanu no Turcijas, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 1998. gada 21. septembrī [dokument COM (1998) 540 final], Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [H. Lega], tiesneši P. Linda [P. Lindh], P. Mengoci [P. Mengozzi], I. Višņevska-Bjalecka [I. Wiszniewska-Białecka] un V. Vadapals [V. Vadapalas], sekretārs H. Jungs [H. Jung], 2005. gada 17. martā ir pasludinājis spriedumu, kura rezolūtvā daļa ir šāda:

1) atcelt Padomes 1998. gada 5. oktobra lēmumu, ar kuru noraidīts priekšlikums pieņemt Padomes regulu (EK), ar kuru nosaka anti-

dempinga maksājumus, ko uzliek nebalinātas kokvilnas drēbei, kas ražota Ķīnas Tautas Republikā, Ēģiptē, Indijā, Indonēzijā un Pakistānā, noteiktu pagaidu maksājumu iekasēšanu, ko uzliek Komisijas 1998. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr.773/98 (OV L 111, 19. lpp.), un izbeidz procedūru attiecībā uz šīs drēbes importēšanu no Turcijas, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 1998. gada 21. septembrī [dokument COM (1998) 540 final];

2) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 160, 05.06.1999.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 17. martā

lietā T-195/98 *Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG u.c.* pret Eiropas Savienības Padomi ⁽¹⁾

(Dempings — Komisijas priekšlikuma pieņemt regulu, ar kuru uzliek noteiktus antidempinga maksājumus, noraidīšana no Padomes puses — Regulas pieņemšanai vajadzīgā vienkāršā vairākuma trūkums — Pienākums norādīt pamatojumu)

(2005/C 132/41)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā T-195/98 *Ettlin Gesellschaft für Spinnerei und Weberei AG, Ettlingena [Ettlingen] (Vācija), Textil Hof Weberei GmbH & Co. KG, Hofa [Hof] (Vācija), Spinnweberei Uhingen GmbH, Ūingena [Uhingen] (Vācija), F. A. Kumpers GmbH & Co., Raine [Rheine] (Vācija), Tenthorey SA, Eloje [Eloyes] (Francija), Les tissages des*

héritiers de G. Perrin — Groupe Alain Thirion (HGP-GAT Tissages), Tifose [Thiéfosse] (Francija), Établissements des fils de Victor Perrin SARL, Tifose [Thiéfosse] (Francija), Filatures & tissages de Saulxures-sur-Moselotte, Solksūre pie Moselottes [Saulxures-sur-Moselotte] (Francija), Tissage Mouline Thillot, Tilota [Le Thillot] (Francija), Filature Niggeler & Küpfer SpA, Kapriolo [Capriolo] (Itālija), Standardtela SpA, Milāna (Itālija), un Verlener Textilwerk, Grimmelt, Wevers & Co. GmbH, Velen [Velen] (Vācija), ko pārstāv K. Stanbruks [C. Stanbrook], QC, un A. Dašvuds [A. Dashwood], barrister, pret Eiropas Savienības Padomi (pārstāvji — S. Markārds [S. Marquardt], kam palīdz G. M. Berišs [G. M. Berrisch], advokāts), ko atbalsta Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji — sākotnēji M. Evinga [M. Ewing], vēlāk K. Mandži [K. Manji]), par prasību atcelt Padomes 1998. gada 5. oktobra Lēmumu, ar kuru noraidīts priekšlikums pieņemt Padomes regulu (EK), ar kuru nosaka antidempinga maksājumus, ko uzliek nebalinātas kokvilnas drēbei, kas ražota Ķīnas Tautas Republikā, Ēģiptē, Indijā, Indonēzijā un Pakistānā, noteiktu pagaidu maksājumu iekasēšanu, ko uzliek Komisijas 1998. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr.773/98 (OV L 111, 19. lpp.), un izbeidz procedūru attiecībā uz šīs drēbes importēšanu no Turcijas, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 1998. gada 21. septembrī [dokument COM (1998) 540 final], Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [H. Legal], tiesneši P. Linda [P. Lindh], P. Mengoci [P. Mengozzi], I. Višņevska-Bjalecka [I. Wiszniewska-Bialecka] un V. Vadapals [V. Vadapalas], sekretārs H. Jungs [H. Jung], 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) atcelt Padomes 1998. gada 5. oktobra Lēmumu, ar kuru noraidīts priekšlikums pieņemt Padomes regulu (EK), ar kuru nosaka antidempinga maksājumus, ko uzliek nebalinātas kokvilnas drēbei, kas ražota Ķīnas Tautas Republikā, Ēģiptē, Indijā, Indonēzijā un Pakistānā, noteiktu pagaidu maksājumu iekasēšanu, ko uzliek Komisijas 1998. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr.773/98 (OV L 111, 19. lpp.), un izbeidz procedūru attiecībā uz šīs drēbes importēšanu no Turcijas, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 1998. gada 21. septembrī [dokument COM (1998) 540 final];

2) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

(¹) OV C 160, 05.06.1999.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 17. martā

lietā T-177/00 Koninklijke Philips Electronics NV pret Eiropas Savienības Padomi (¹)

(Dempings — Komisijas priekšlikuma pieņemt regulu, ar kuru uzliek noteiktus antidempinga maksājumus, noraidīšana no Padomes puses — Regulas pieņemšanai vajadzīgā vienkāršā vairākuma trūkums — Pienākums norādīt pamatojumu)

(2005/C 132/42)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā T-177/00 Koninklijke Philips Electronics NV, Eindhoven [Eindhoven] (Nīderlande), ko pārstāv K. Stanbruks [C. Stanbrook], QC, un advokāts F. Ragolle [F. Ragolle], pret Eiropas Savienības Padomi (pārstāvis — S. Markuarts [S. Marquardt], kam palīdz advokāts G. M. Berišs [G. M. Berrisch]) par prasību atcelt Padomes 2000. gada 8. maija lēmumu, ar kuru tika noraidīts priekšlikums pieņemt Padomes (EK) regulu, ar kuru nosaka noteiktus antidempinga maksājumus, ko uzliek noteiktu Japānā ražotu televīzijas kameru sistēmas daļām, kas tika iesniegtas Eiropas Kopienu Komisijai 2000. gada 7. aprīlī [dokument COM (2000) 195 final], Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā) šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [H. Legal], tiesneši P. Linda [P. Lindh], P. Mengoci [P. Mengozzi], I. Višņevska-Bjalecka [I. Wiszniewska-Bialecka] un V. Vadapals [V. Vadapalas], sekretārs H. Jungs [H. Jung], 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) atcelt Padomes 2000. gada 8. maija lēmumu, ar kuru noraidīts priekšlikums pieņemt Padomes regulu (EK), ar kuru nosaka antidempinga maksājumus, ko uzliek noteiktu Japānā ražotu televīzijas kameru sistēmas daļām, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2000. gada 7. aprīlī [dokument COM (2000) 195 final];

2) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 273, 23.09.2000.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 15. martā

2005. gada 16. martā

lietā T-29/02 *Global Electronic Finance Management (GEF) SA* pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

lietā T-283/02 *EnBW Kernkraft GmbH* pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Šķīrējklauzula — Līguma neizpilde — Pretprasība)

(2005/C 132/43)

(TACIS programma — Pakalpojumi, kas sniegti saistībā ar atom-
elektrostaciju Ukrainā — Neesoša atlīdzība — Pirmās instances
tiesas kompetence — Prasība par zaudējumu atlīdzību —
Ārpuslīgumiska atbildība)

(tiesvedības valoda — angļu)

(2005/C 132/44)

(tiesvedības valoda — vācu)

Lietā T-29/02 *Global Electronic Finance Management (GEF) SA*, Brisele (Beļģija), ko pārstāv M. E. Storms [M. E. Storme] un A. Gobjēns [A. Gobien], *avocats*, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji R. Liāls [R. Lyal] un K. Džolito [C. Giolito], kam palīdz J. Steiks [J. Stuyck], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību saskaņā ar šķīrējklauzulu EKL 238. panta izpratnē likt Komisijai samaksāt summu 40 693 EUR apmērā un izdot kredīta paziņojumu par summu 273 516 EUR, no vienas puses, un Komisijas pretprasību, saskaņā ar kuru prasītājam jāatlīdzina Komisijai summa 273 516 EUR apmērā, kā arī kavējuma procenti 7 % apmērā gadā, skaitot no 2001. gada 1. septembra, no otras puses, Pirmās instances tiesa (pirmā palāta paplašinātā sastāvā) šādā sastāvā: priekšsēdētājs B. Vesterdorfs [B. Vesterdorf], tiesneši M. Jēgers [M. Jaeger], P. Mangoci [P. Mengozzi], M. E. Martinsa Ribeiru [M. E. Martins Ribeiro] un M. F. Deuss [M. F. Dehousse], sekretārs J. Plingers [J. Plingers], 2005. gada 15. martā ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasītājas prasību, pirmkārt, likt Komisijai samaksāt summu 40 693 EUR apmērā un, otrkārt, izdot kredīta paziņojumu par summu 273 516 EUR, noraidīt;
- 2) Komisijas pretprasību apmierināt un tā rezultātā prasītājam piespriest samaksāt Komisijai summu 273 516 EUR apmērā, kā arī kavējuma procentus pēc Beļģijā spēkā esošās ikgadējās likumā noteiktās likmes, sākot no 2001. gada 1. septembra līdz pilnīgai parāda nomaksai;
- 3) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 118, 18.05.2002.

Lietā T-283/02 *EnBW Kernkraft GmbH*, iepriekš — *Gemeinschaftskernkraftwerk Neckar GmbH*, Nekarvesthaima [Neckarwestheim] (Vācija), ko pārstāv advokāts S. Cikgrafs [S. Zickgraf], pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji — S. Frīza [S. Fries] un F. Hofmeisters [F. Hoffmeister], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību atlīdzināt zaudējumus saskaņā ar EKL 288. pantu, kas celta nolūkā atlīdzināt kaitējumu, ko cietusi prasītāja sakarā ar to, ka Komisija nav samaksājusi par pakalpojumiem, ko prasītāja sniegusi TACIS programmas ietvaros saistībā ar atomelektrostaciju Zaporozjē (Ukrainā), Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [H. Legál], tiesnese V. Tīli [V. Tiili] un tiesnesis V. Vadapals [V. Vadapalas], sekretāre D. Kristensena [D. Christensen], administratore, 2005. gada 16. martā ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 289, 23.11.2002.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 16. martā

2005. gada 17. martā

lietā T-112/03 *L'oreal SA* pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) ⁽¹⁾

lietā T-160/03 *AFCon Management Consultants u.c.* pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Iebildumu process — Vārdiskas preču zīmes “FLEXI AIR” reģistrācijas pieteikums — Agrākā vārdiska preču zīme “FLEX” — Relatīvs atteikuma pamatojums — Sajaukšanas iespēja — Lūgums sniegt pierādījumus par faktisko izmantošanu — Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta ii) daļa un 43. panta 2. punkts)

(TACIS programma — Uzaicinājums uz konkursu — Konkursa procedūras pārkāpumi — Prasība par zaudējumu atlīdzību)

(2005/C 132/45)

(2005/C 132/46)

(tiesvedības valoda — angļu)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā T-112/03 *L'oreal SA*, Parīze (Francija), ko pārstāv K. Bufē Delmass de Otāns (*X. Buffet Delmas d'Autane*), *avocat*, pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (pārstāvji — B. Filtenborga [*B. Filtenborg*], S. Laitinena [*S. Laitinen*] un G. Šneiders [*G. Schneider*]), otram lietas dalībniekam procesā ITSB Apelāciju padomē esot *Revlon* (Šveice), Šlīrena [*Schlieren*], par prasību par ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2003. gada 15. janvāra lēmumu (lieta R 396/2001-4) attiecībā uz iebildumu procesu starp *L'oreal SA* un *Revlon* (Šveice), Pirmās instances tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*] un I. Pelikanova [*I. Pelikánová*], sekretāre B. Pastora [*B. Pastor*], sekretāra palīdzē, 2005. gada 16. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt;

2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 135, 07.06.2003.

Lietā T-160/03 *AFCon Management Consultants*, Breja [*Bray*] (Īrija), Patriks Mc Mullins [*Patrick Mc Mullin*], ar dzīvesvietu Brejā, Šimuss O'Greidijs [*Seamus O'Grady*], ar dzīvesvietu Brejā, ko pārstāv B. O'Konors [*B. O'Connor*], *solicitor*, un I. Kareņjo [*I. Carreño*], *avocat*, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji J. Enegrēns [*J. Enegren*] un F. Hofmaisters [*F. Hoffmeister*]), kas norādīja adresi Luksemburgā par prasību par šķietami nodarīto zaudējumu atlīdzību sakarā ar *Tacis* programmas finansēta projekta konkursa procedūras pārkāpumiem (“Projekts FDRUS 9902-Agricultural extension services in South Russia”), Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja P. Linda [*P. Lindh*], tiesneši R. Garsija-Valdekāss [*R. García-Valdecasas*] un Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], sekretāre D. Kristensena [*D. Christensen*], 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) piespriest Komisijai samaksāt *AFCon* summu EUR 48 605 apmērā līdz ar procentiem, sākot no šā sprieduma pasludināšanas dienas līdz to pilnīgai samaksai. Piemērojamā procentu likme ir jāaprēķina, balstoties uz Eiropas Centrālās Bankas noteikto likmi galvenajām refinansēšanas darbībām, kas ir spēkā attiecīgajā laikposmā, pieskaitot divus procentpunktus. Procentu summa ir jāaprēķina, balstoties uz jauktu procentu metodi;

2) prasību pārējā daļā noraidīt.

3. Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 200, 23.08.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 17. martā

lietā T-285/03 Agraz, SA, u.c. pret Eiropas Kopienu Komisiju (¹)

(Lauksaimniecība — Augļu un dārzeņu pārstrādes produktu tirgus kopīga organizācija — Ražošanas atbalsts produktiem, kas pārstrādāti no tomātiem — Aprēķina metode — 2000./2001. tirdzniecības gads)

(2005/C 132/47)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietā T-285/03 Agraz, SA, Madride (Spānija), Agrícola Conservera de Malpica, SA, Toledo (Spānija), Agridoro Soc. coop. rl, Pontenure (Itālija), Alfonso Sellitto SpA, Merkato S. Severino [Mercato S. Severino] (Itālija), Alimentos Españoles, Alsat, SL, Donbenito [Don Benito], Badahosa [Badajoz] (Spānija), AR Industrie Alimentari SpA, Angri (Itālija), Argo Food — Packaging & Innovation Co. SA, Seras (Grieķija), Asteris Industrial Commercial SA, Atēnas (Grieķija), Attianese Srl, Nočera Superiore [Nocera Superiore] (Itālija), Audecoop distillerie Arzens — Techniques séparatives

(AUDIA), Monreāla (Francija), Benincasa Srl, Angri, Boschi Luigi & Figli SpA, Fontanelato [Fontanellato] (Itālija), CAS SpA, Kastanjaro [Castagnaro] (Itālija), Calispa SpA, Kastela Sandžordžio [Castel San Giorgio] (Itālija), Campil — Agro Industrial do Campo do Tejo, Lda, Kartošu [Cartaxo] (Portugāle), Campoverde Srl, Karinola [Carinola] (Itālija), Carlo Manzella & C. Sas, Kastela Sandžovanni [Castel San Giovanni] (Itālija), Carmine Tagliamonte & C. Srl, Santedžidio del Monte Albino [Sant'Egidio del Monte Albino] (Itālija), Carnes y Conservas Españolas, SA, Merida (Spānija), Cbcotti Srl, Nočera Inferiore [Nocera Inferiore] (Itālija), Cirio del Monte Italia SpA, Roma (Itālija), Consorzio Ortofrutticoli Trasformati Polesano (Cotrapo) Soc. coop. rl, Fjeso Umbertino [Fiesso Umbertino] (Itālija), Columbus Srl, Parma (Itālija), Compal — Companhia produtora de Conservas Alimentares, SA, Almeirim (Portugāle), Conditalia Srl, Nočera Superiore, Conservas El Cidacos, SA, Autola [Autol] (Spānija), Conservas Elagón, SA, Korija [Coria] (Spānija), Conservas Martinete, SA, Puebla de la Kalsada [Puebla de la Calzada] (Spānija), Conservas Vegetales de Extremadura, SA, Bahadosa [Bajadoz], Conserve Italia Soc. coop. rl, Sanladzaro di Savena [San Lazzaro di Savena] (Itālija), Conservas France SA, Nima [Nîmes] (Francija), Conservas Guintrand SA, Karpentra [Carpentras] (Francija), Conservificio Cooperativo Valbiferno Soc. coop. rl, Guljonezi [Guglionesi] (Itālija), Consorzio Casalasco del Pomodoro Soc. coop. rl, Rivarolo del Reduniti [Rivarolo del Re ed Uniti] (Itālija), Consorzio Padano Ortofrutticolo (Copador) Soc. coop. rl, Kolekio [Collecchio] (Itālija), Copais Food and Beverage Company SA, Nea Jonija [Nea Ionia] (Grieķija), Tin Industry D. Nomikos SA, Marousi [Marousi] (Grieķija), Davia Srl, Gřejano [Gragnano] (Itālija), De Clemente Conserve Srl, Fišjano [Fisciano] (Itālija), DE. CON Srl, Skafati [Scafati] (Itālija), Desco SpA, Teračina [Terracina] (Itālija), "Di Lallo" — Di Teodoro di Lallo & C. Snc, Skafati, Di Leo Nobile — SpA Industria Conserve Alimentari, Kastela Sandžordžio, Marotta Emilio, Santantonio Abate (Itālija), E. & O. von Felten SpA, Fontanini [Fontanini] (Itālija), Egacoop, S. Coop., Lda, Andosija [Andosilla] (Spānija), Elais SA, Atēnas, Emiliana Conserve Srl, Buseto [Buseto] (Itālija), Perano Enrico & Figli Spa, Sanvalentino Torio [San Valentino Torio] (Itālija), FIT — Fomento da Indústria do Tomate, SA, Aguaša de Mora [Águas de Moura] (Portugāle), Faiella & C. Srl, Skafati, "Feger" di Gerardo Ferraioli SpA, Angri, Fratelli D'Acunzi Srl, Nočera Superiore, Fratelli Longobardi Srl, Skafati, Fruttigel Soc. coop. rl, Alfonsine (Itālija), G3 Srl, Nočera Superiore, Giaguaro SpA, Sarno (Itālija), Giulio Franzese Srl, Karbonara di Nola [Carbonara di Nola] (Itālija), Greci Geremia & Figli SpA, Parma, Greci — Industria Alimentare SpA, Parma, Greek Canning Co. SA Kyknos, Naupli [Nauplie] (Grieķija), Grilli Paolo & Figli — Sas di Grilli Enzo e Togni Selvino, Gambetola [Gambettola] (Itālija), Heinz Iberica, SA, Alfaro (Spānija), IAN — Industrias Alimentarias de Navarra, SA, Vilafranka [Vilafranca] (Spānija), Industria Conserve Alimentari Aniello Longobardi — Di Gaetano, Enrico & Carlo Longobardi Srl, Skafati, Industrias de Alimentação Idal, Lda, Benavente (Portugāle), Industrias y Promociones Alimenticias, SA, Miahadas [Miajadas] (Spānija), Industrie Rolli Alimentari SpA, Rozeto delji Abruci [Roseto degli Abruzzi] (Itālija), Italagro — Indústria de Transformação de Produtos Alimentares, SA, Kastaņeira du Ribatežu [Castanheira do Ribatejo] (Portugāle), La Cesenate Conserve Alimentari SpA, Čezena [Cesena] (Itālija), La Dispensa di Campagna Srl, Kastaņeto Karduči [Castagneto Carducci] (Itālija), La Doria SpA, Angri, La Dorotea di Giuseppe Alfano & C. Srl, Santantonio Abate [Sant'Antonio Abate], La Regina del Pomodoro Srl, Santedžidio del Monte Albino, "La Regina di San Marzano" di Antonio, Felice e Luigi Romano Snc, Skafati, La Rosina Srl, Angri, Le Quattro Stelle Srl, Angri, Lodato Gennaro & C. SpA, Kastela Sandžordžio, Louis Martin production SAS, Monto (Francija), Menú Srl, Medola (Itālija), Mutti SpA, Montekiarugolo [Montechiarugolo] (Itālija), National Conserve Srl, Santedžidio del Monte Albino, Nestlé España, SA, Miahadas [Miajadas], Nuova Agricast Srl, Verinjola [Verignola] (Itālija), Pancrazio SpA, Kava

Detireni [Cava DeTirreni] (Itālija), Pecos SpA, Kastela Sandžordžio, Pelati Sud di De Stefano Catello Sas, Santantonio Abate, Pomagro Srl, Fišiano [Fisciano], Pomilia Srl, Nočera Superiore, Prodakta SA, Atēnas, Raffaele Viscardi Srl, Skafati, Rispoli Luigi & C. Srl, Altavila Silentina [Altavilla Silentina] (Itālija), Rodolfi Mansueto SpA, Kolekio [Collecchio], Riberal de Navarra S. en C., Kastehona [Castejon] (Spānija), Salvati Mario & C. SpA, Merkato Sanseverino [Mercato San Severino], Saviano Pasquale Srl, Sanvalentino Torio [San Valentino Torio], Sefa Srl, Nočera Superiore, Serraike Konservopia Oporokipeftikon Serko SA, Seras, Sevath SA, Ksante (Griekija), Silaro Conserve Srl, Nočera Superiore, ARP — Agricoltori Riuniti Piacentini Soc. coop. rl, Gariga di Podencano [Gariga di Podenzano] (Itālija), Société coopérative agricole de transformations un de ventes (SCATV), Kamarē pie Egas [Camaret-sur-Aigues] (Francija), Sociedade de Industrializaçāo de Produtos Agrícolas — Sopragol, SA, Mora (Portugāle), Spineta SpA, Pontekanjano Faijano [Pontecagnano Faiano] (Itālija), Star Stabilimento Alimentare SpA, Agrate Brianca [Agrate Brianza] (Itālija), Steriltom Aseptic — System Srl, Plezansa [Plaisance] (Itālija), Sugal Alimentos, SA, Azambuža [Azambuja] (Portugāle), Sutol — Industrias Alimentares, Lda, Alkasera du Sala [Alcácer do Sal] (Portugāle), Tomsil — Sociedade Industrial de Concentrado de Tomate, SA, Ferreira du Alentežu [Ferreira do Alentejo] (Portugāle), Transformaciones Agrícolas de Badajoz, SA, Vilanueva de la Serena [Villanueva de la Serena] (Spānija), Zanae — Nicoglou levures de boulangerie industrie commerce alimentaire SA, Saloniki (Griekija), ko pārstāv Ž. Luišs da Krušs Vilasa [J. da Cruz Vilaça], R. Oliveira [R. Oliveira], M. Melisiass [M. Melícias] un D. Šusī [D. Choussy], avocats, pret Eiropas Kopienų Komisiju (pārstāvis — M. Nolins [M. Nolin], kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību atļūdzināt zaudējumus, kas prasītājam, iespējams, nodarīti ražošanas atbalsta apmēra aprēķina metodes dēļ, kas paredzēta Komisijas 2000. gada 12. jūlija Regulā (EK) Nr. 1519/2000, ar ko nosaka minimālo cenu un atbalsta apmēru produktiem, kas pārstrādāti no tomātiem, 2000./2001. tirdzniecības gadam (OV L 174, 29. lpp.), Pirmās instances tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [J. Azizi], tiesneši F. Deuss [F. Dehousse] un E. Kremona [E. Cremona], sekretārs [J. Palacio González], galvenais administrators, 2005. gada 17. martā ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt;

2) prasītājas sedz piecas sestdaļas no saviem tiesāšanās izdevumiem, un Komisija, papildus saviem tiesāšanās izdevumiem, atļūdzina arī vienu sestdaļu no prasītāju tiesāšanās izdevumiem.

(¹) OV C 251, 18.10.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 16. martā

lietā T-329/03 **Fabio Andrés Ricci** pret Eiropas Kopienų Komisiju (¹)

(Civildienests — Konkurss — Pielaišanas nosacījumi — Darba pieredze — Konkursa atlases komisijas lēmumi — Iecelējinstiūcijas veikto pārbaužu veids — Pieredzes novērtēšana — Tiesiskā palāvība)

(2005/C 132/48)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Lietā T-329/03 Fabio Andress Riči [Fabio Andrés Ricci], ar dzīvesvietu Turīnā (Itālija), ko pārstāv M. Kondinanzi [M. Condinanzi], advokāts, pret Eiropas Kopienų Komisiju (pārstāvji — J. Kuralis [J. Currall] un H. Cerepa-Lakombe [H. Tserepa-Lacombe], kam palīdz A. Del Farro [A. Del Farro], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību atcelt Komisijas lēmumu nepieņemt prasītāju darbā uz paziņojuma par vakanci COM/2001/5265/R pamata, Pirmās instances tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [J. Pirrung], tiesneši N. Dž. Forvuds [N. J. Forwood] un S. Pavasavs [S. Papasavvas], sekretārs H. Palasio Gonsales [J. Palacio González], galvenais administrators, 2005. gada 16. martā ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt;

2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 275, 15.11.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2005. gada 17. martā

lietā T-362/03 **Antonio Milano** pret Eiropas Kopienų Komisiju (¹)

(Civildienests — Pieņemšana darbā — Konkurss — Atteikums sniegt atļauju piedalīties konkursā — Prasība atcelt tiesību aktu un atļūdzināt zaudējumus)

(2005/C 132/49)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Lietā T-362/03 Antonio Milano [Antonio Milano], ar dzīvesvietu Iserniā [Isernia] (Itālija), ko pārstāv S. Skarano [S. Scarano]

avocat, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji — J. Kuralš [J. Curral], kam palīdz A. dal Fero [A. Dal Ferro], *avocat*, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību atcelt lēmumus, ar ko netika pieņemta prasītāja kandidatūra dalībai vispārējā konkursā COM/A/4/02, kura mērķis ir sastādīt personu, kas var pildīt pārstāvniecības Romā vadītāja amatu (A 3 grāds), sarakstu, un piespriest atlīdzināt prasītājam radušos zaudējumus Pirmās instances tiesa (trešā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [M. Jaeger], tiesneši J. Azizi [J. Azizi] un E. Kremona [E. Cremona], sekretārs H. Palasio Gonsaless [J. Palacio González], galvenais administrators, 2005. gada 17. martā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt;

2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 304, 13.12.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2005. gada 16. februārī

lietā T-142/03 *Fost Plus VZW* pret Eiropas Kopienu Komisiju (¹)

(Prasība atcelt tiesību aktu — Prasība, ko iesniegusi juridiska persona — Akts, kas to skar individuāli — Lēmums Nr. 2003.82/EK — Iepakojuma materiālu un izlietotā iepakojuma pārstrādes vai atkārtotas pārstrādes mērķi — Direktīva 94/62/EK — Nepieņemamība)

(2005/C 132/50)

(tiesvedības valoda — holandiešu)

Lietā T-142/03 *Fost Plus VZW*, Brisele (Beļģija), ko pārstāv P. Vitinks [P. Wytinck] un H. Vjaens [H. Viaene], advokāti, pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv M. van Beks [M. van Beek] un M. Konstantinidis [M. Konstantinidis], pārstāvji, kas norādīja atgresi Luksemburgā, par prasību atcelt Komisijas 2003. gada 29. janvāra Lēmuma Nr. 2003/82/EK 1. pantu, ar ko tiek apstiprināts pasākums, par ko Beļģija informējusi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV L 31, 32. lpp.) 6. panta 6. punktu, Pirmās instances tiesa (trešā palāta) apspriešanās laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [J. Azizi], tiesneši M. Jēgers [M. Jaeger] un F. Deuss [F. Dehousse], sekretārs H. Jungs

[H. Jung], 2005. gada 16. februārī ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) prasītājs sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina atbildētājas tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 146, 21.06.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2005. gada 19. janvārī

lietā T-372/03 *Yves Mathieu* pret Eiropas Kopienu Komisiju (¹)

(Ierēdņi — Sūdzību un prasību termiņi — Sūdzības netieša noraidīšana — Nepieņemamība)

(2005/C 132/51)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietā T-372/03 *Yves Mathieu*, Eirkopas Kopienu Komisijas ierēdnis, Audergēmā (Beļģija), ko pārstāv L. Vogels [L. Vogel], *avocat*, pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv Dž. Kurāls [J. Curral] un H. Krēmers [H. Krämer], par prasību atcelt lēmumu, ar ko netieši noraidīta prasītāja 2002. gada 29. oktobra sūdzība par Komisijas 2002. gada 6. augusta lēmumu, ar ko noraidīta prasītāja ar Civildienesta noteikumu 24. pantu un 90. panta 1. punktu pamatotā sūdzība par morālā spiediena izdarīšanu uz viņu un, otrkārt, kaitējuma atlīdzību. Pirmās instances tiesa (piektā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilarš [M. Vilaras], tiesneši F. Deuss [F. Dehousse] un D. vābi [D. Švāby], sekretārs H. Jungs [H. Jung], 2005. gada 19. janvārī ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

(¹) OV C 7, 10.01.2004.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2005. gada 14. februārī

lietā T-81/04 *Bouygues SA un Bouygues Telecom pret Eiropas Kopienu Komisiju* ⁽¹⁾

(Valsts atbalsts — Mobilā telefonija — Sūdzība — Prasība sakarā ar bezdarbību — Komisijas nostājas pieņemšana, kas izbeidz bezdarbību — Tiesvedības izbeigšana lietā pirms sprieduma taisīšanas — Prasība atcelt tiesību aktu — Starpvēstule — Nepieņemamība)

(2005/C 132/52)

(tiesvedības valoda — franču)

Lietā T-81/04 *Bouygues SA*, Parīze (Francija) un *Bouygues Telecom*, Buloņa-Bijankūra (Francija), ko pārstāv B. Amori [B. Amory] un A. Vereidens [A. Verheyden], advokāti, pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv H. Buendia Sierra [J. L. Buendía Sierra], K. Džolito [C. Giolito] un M. Nijārs [M. Niejahr], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā, pirmkārt, par prasību, pamatojoties uz EKL 232. pantu, konstatēt, ka Komisija, nepieņemot lēmumu, ir pārkāpusi EK līgumu, neieņemdama nostāju attiecībā uz iebildumu, kas bija ietverts prasītāju sūdzībā par Francijas iestāžu valsts atbalstu *Orange France* un SFR, kas tika sniegts, ar atpakaļejošu spēku samazinot maksu par UMTS (*Universal Mobile Telecommunication System*) licenci, kas tika piešķirta šiem uzņēmumiem, un pakārtoti — par prasību, kas balstīta uz EKL 230. pantu, atcelt lēmumu noraidīt šīs sūdzības iebildumu, kas ieverts Komisijas 2001. gada 11. decembra prasītājam adresētajā vēstulē, Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs I. Legāls [H. Legal], tiesnesis P. Mengoci [P. Mengozzi] un tiesnese I. Višņevska-Bjalecka [I. Wiszniewska-Bialecka], sekretārs H. Jungs [H. Jung], 2005. gada 14. februārī ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) nav jālemj par prasījumu konstatēt, ka Komisija nav pieņēmusi lēmumu par iebildumu, kas ietverts prasītāju sūdzībā par maksas samazināšanu ar atpakaļejošu spēku par UMTS licenci, ko Francijas iestādes piešķir *Orange* un SFR;
- 2) pakārtoto prasījumu atcelt lēmumu, kas ietverts Komisijas 2003. gada 11. decembra vēstulē, noraidīt kā nepieņemamu;
- 3) nav jālemj par *Société française et radiotéléphone (SFR)* un *Orange France SA* pieteikumiem par iestāšanos lietā;

4) *Bouygues SA* un *Bouygues Telecom* atļūdzina pusi tiesāšanās izdevumu;

5) Komisija atļūdzina pusi tiesāšanās izdevumu.

(¹) OV C 106, 30.04.2004.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2005. gada 10. februārī

lietā T-291/04 R *Enviro Tech Europe Ltd* un *Enviro Tech International, Inc.* pret Eiropas Kopienu Komisiju

(Pagaidu noregulējums — Direktīva 67/548/EEK un Direktīva 2004/73/EK)

(2005/C 132/53)

(tiesvedības valoda — angļu)

Lietā T-291/04 R *Enviro Tech Europe Ltd*, Surejā, [Surrey] (Apvienotā Karaliste), un *Enviro Tech International, Inc.*, Čikāgā, Ilinoisā (ASV), ko pārstāv advokāti K. Mero [C. Mereu] un K. van Maldehems [K. Van Maldegem], pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji K. Lūiss [X. Lewis] un D. Rekkia [D. Recchia], kas norādīja dzīvesvietu Luksemburgā) par pieteikumu, no vienas puses, pārtraukt *n-propyl* bromīda iekļaušanu Komisijas 2004. gada 29. aprīļa Direktīvā 2004/73/EK, ar ko divdesmit devīto reizi tehnikas attīstībai pielāgo Padomes Direktīvu 67/548 par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu (OV L 152, 1. lpp.), un, no otras puses, piespriest citus pagaidu pasākumus, Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs 2005. gada 10. februārī ir izdevis rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) pieteikums par pagaidu noregulējuma piemērošanu tiek noraidīts;
- 2) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu tiek atlikta.

**Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko P. iesniedza
2005. gada 11. februārī**

(lieta T-103/05)

(2005/C 132/54)

(tiesvedības valoda — spāņu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 11. februārī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla P., ar dzīvesvietu Barselonā (Spānija), kuru pārstāv Matias Grifuls i Ponsati [*Matías Griful i Ponsati*], advokāts, Barselonas Advokātu kolēģija.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt apstrīdēto 2004. gada 28. oktobra lēmumu, kā arī 2004. gada 10. maija lēmumu;
- 2) atzīt prasītājas tiesības saņemt darba algu kopš 2004. gada 15. aprīļa līdz brīdim, kad viņa medicīniski tika atzīta par darbspējīgu;
- 3) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir vērsta pret Iecelējinstiitūcijas (AIPN) 2004. gada 28. oktobra lēmumu, kurā, norādot, ka Komisijas Medicīnas dienests ir apstiprinājis, ka prasītāja spēj pārvietoties un strādāt pusslodzi, Iecelējinstiitūcija apstiprina algas izmaksas pārtraukšanu no 2004. gada 15. aprīļa līdz brīdim, kad prasītāja stājās darbā Briselē.

Šajā sakarā tiek apliecināts, ka prasītāja, kuras iecelšana amatā Komisijas pārstāvniecībā Barselonā notika ģimenes apstākļu dēļ, ir nonākusi satraukti depresīvā stāvoklī, kas radies sakarā ar viņas darbavietas atcelšanu minētajā pārstāvniecībā.

Savas prasības pamatojumam prasītāja norāda, ka:

- ir pārkāpts Eiropas Sociālās hartas 11., 12. un 13. pants, kuros ir atzītas tiesības uz veselības aizsardzību, sociālo nodrošinājumu un sociālo un medicīnisko palīdzību;
- ir pārkāpta 1964. gada 16. aprīļa Eiropas sociālā nodrošinājuma kodeksa II daļa un jo īpaši tās 10. pants, kurā, nosakot tiesības uz ārstu vizītēm mājās, slimniekam ir paredzētas tiesības nepamest dzīvesvietu;
- ir pārkāpts SDO Konvencijas Nr. 102 10. pants un Konvencijas Nr. 130 13. pants;
- ir pārkāpts Civildienesta noteikumu 72. un 73. pants.

Visbeidzot, prasītāja apliecina, ka nezina iemeslu, kāpēc viņu vajadzētu atzīt par spējīgu strādāt tikai pusslodzi.

**Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko David Tas
iesniedza 2005. gada 2. martā**

(lieta T-124/05)

(2005/C 132/55)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 2. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Dāvids Tāss [*David Tas*], ar dzīvesvietu Briselē, kuru pārstāv Sebastians Orlandi [*Sébastien Orlandi*], Ksavjē Martēns [*Xavier Martin*], Albērs Kūlens [*Albert Coolen*], Žans Noels Lui [*Jean Noël Louis*] un Etjēns Maršāls [*Etienne Marchal*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt EPSO/A/4/03 konkursa komisijas lēmumu, ar kuru nolemts nepieļaut prasītāju pie konkursa eksāmenu kārtošanas;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, kuram ir universitātes diploms "M.Sc. in Business Administration", piedalījās EPSO/A/4/03 konkursā administratoru asistentu A8 pakāpē audita jomā rezerves saraksta izveidošanai. Prasītājs apstrīd komisijas lēmumu izslēgt viņu no konkursa sakarā ar to, ka viņa universitātes diploms neatbilda paziņojuma par vakanci nosacījumiem.

Savas prasības atbalstam prasītājs norāda uz paziņojumā par vakanci paredzēto nosacījumu daļībai konkursā pārkāpumu, kā arī uz acimredzamu kļūdu vērtējumā. Tāpat prasītājs norāda, ka vismaz diviem citiem kandidātiem, kas tika pieļauti pie konkursa eksāmenu kārtošanas, bija tās pašas universitātes tās pašas fakultātes izdots diploms, kas tādējādi ir vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums.

Prasība pret Eiropas Centrālo banku, ko Sandrine Corvoisier un citi iesniedza 2005. gada 9. martā

(lieta T-126/05)

(2005/C 132/56)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 9. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Centrālo banku, ko cēla Sandrīna Korvuazjē [*Sandrine Corvoisier*], ar dzīvesvietu Frankfurtē pie Mainas, Roberta Frica [*Roberta Friz*], ar dzīvesvietu Frankfurtē pie Mainas, Handži Prod'omma [*Hundjy Preud'homme*], ar dzīvesvietu Frankfurtē, un Elvīra Rosati [*Elvira Rosati*], ar dzīvesvietu Frankfurtē pie Mainas, kuras pārstāv advokāti Žoržs Vandersandens [*Georges Vandersanden*] un Lora Levi [*Laure Levi*].

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt paziņojumu par vakanci ECB/156/04, ar kuru paredzēts pieņemt darbā sešus “Records Managements Specialists”;
- tiktāl, ciktāl nepieciešams, atcelt lēmumus, ar kuriem noraidīti prasītāju lūgumi par “administrative reviews” un “grievance procedures”; lēmumus, kas datēti attiecīgi ar 2004. gada 1. oktobri un 21. decembri un nosūtīti laikposmā starp 2004. gada 27. decembri un 2005. gada 13. janvāri;
- atcelt jebkuru lēmumu, kas pieņemts ieviešot paziņojumu par vakanci un, jo īpaši, lēmumus par pieņemšanu darbā;
- piespriest Eiropas Centrālajai bankai iesniegt administratīvos lietas materiālus;
- piespriest Eiropas Centrālajai bankai atlīdzināt zaudējumus un procentus par nodarīto materiālo kaitējumu, kas *ex aequo et bono* provizoriski sastāda EUR 40 000, kā arī par nodarīto morālo kaitējumu, kas *ex aequo et bono* sastāda EUR 4;
- piespriest Eiropas Centrālajai bankai [ECB] atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas ECB strādā par “Research Analyst”, kas ietilpst E/F pakāpē. Viens no nosacījumiem šī darba veikšanai bija universitātes diploma esamība.

2004. gada 13. jūlijā ECB publicēja attiecīgo paziņojumu par vakanci, kas paredzēja pieņemt darbā sešus “Records Managements Specialists” (dokumentu elektroniskās pārvaldes speciālistus), lai tie palīdzētu un papildinātu Bankas arhīvu nodaļu.

Šie amati bija iekļauti tajā pašā pakāpē kā prasītāju ieņemtie amati, proti, E/F pakāpē. Paziņojumā par vakanci kandidātiem tika prasīta pabeigta vidusskolas izglītība.

Savas prasības atbalstam prasītājas norāda uz ECB iekšējā regulējuma 20.2 panta, ECB vadlīniju attiecībā uz “development track”, administratīvā apkārtraksta attiecībā uz pieņemšanu darbā, kā arī uz “*patere legem ipse quam fecisti*” principa pārkāpumu. Tā kā tika dots mājiens par to, ka pieņemšanai darbā ir nepieciešams universitātes diploms, lai gan apstrīdētajā paziņojumā bija paredzēta tikai vidusskolas izglītība, prasītājas norāda arī uz nediskriminācijas principa pārkāpumu. Bez tam prasītājas norāda arī uz Nodarbinātības nosacījumu 45. un 46. panta pārkāpumu, atzīmējot, ka iepriekš nebija notikusi apspriede ar Personāla komiteju. Visbeidzot, prasītājas norāda uz acimredzamu kļūdu vērtējumā.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Dominique Alber-Bousquet un 142 citi prasītāji iesniedza 2005. gada 14. martā

(lieta T-130/05)

(2005/C 132/57)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 14. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Dominiks Albērs-Bukē [*Dominique Alber-Bousquet*] ar dzīvesvietu Briselē un 142 citi ierēdņi, kurus pārstāv Sebastians Orlandi [*Sébastien Orlandi*], Ksavjē Martēns [*Xavier Martin*], Alberts Kūlens [*Albert Coolen*], Žans-Noels Lūi [*Jean-Noël Louis*] un Etjēns Maršals [*Etienne Marchal*], *avocats*, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt lēmumus par prasītāju iecelšanu Eiropas Kopienu ierēdņu amatos, ciktāl viņiem ir noteiktas amatu pakāpes, piemērojot Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 12. pantu;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāji izskatāmajā lietā, kuri visi iecelti amatos pēc 2004. gada 1. maija no kandidātu sarakstiem, kas izveidoti pirms šī datuma publicēto konkursu rezultātā, iebilst pret iespējamo diskrimināciju, ko izraisa tas, ka viņu iecelšana pakāpē atbilstoši XIII pielikumam Regulā (EK, *Euratom*) Nr. 723/2004, ar ko groza Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus, atšķiras no tās, ko piemēro tādu pašu konkursu kandidātiem, kas iecelti amatos pirms šiem Civildienesta noteikumu grozījumiem.

Pamatojot savus prasījumus, prasītāji norāda uz:

- vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu;
- Civildienesta noteikumu 31. panta pirmā punkta un 29. panta pirmā punkta pārkāpumu;
- Civildienesta noteikumu 5. panta 5. punkta pārkāpumu;
- tiesiskās palāvības principa pārkāpumu.

Prasītāji šajā sakarā uzskata, ka no Kopienu judikatūras izriet, ka vienu un to pašu konkursu kandidāti atrodas salīdzināmā situācijā un tāpēc tiem jābauda vienāda attieksme. Turklāt, viņi izvirzīja savas kandidatūras ar nolūku tikt ieceltiem vakantos amatos, ko paredz to konkursu noteikumi, kuros tie piedalījās. Tāpēc viņi varēja pamatot cerēt, ka tiks iecelti amatos tādās pakāpēs, kas paredzētas paziņojumos par konkursiem, kuros tie piedalījās.

Prasība pret Eiropas Centrālo banku, ko *Carlos Andrés* un citi iesniedza 2005. gada 21. martā

(lieta T-131/05)

(2005/C 132/58)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 21. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Centrālo banku, ko cēla Karlos Andrē [*Carlos Andrés*], ar dzīvesvietu Frankfurtē pie Mainas, un astoņi citi, kurus pārstāv advokāti Žoržs Vandersandens [*Georges Vandersanden*] un Lora Levi [*Laure Levi*].

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt prasītāju algas aprēķinu par 2004. gada jūliju;
- piespriest Eiropas Centrālajai bankai prasītājiem nodarītā kaitējuma atlīdzināšanas nolūkos atlīdzināt zaudējumus un procentus, ko veido EUR 5000 piešķiršana katram prasītājam sakarā ar pirktspējas samazināšanos no 2001. gada 1. jūlija, atalgojuma daļu piešķiršana, kas atbilst prasītāju darba algas palielinājumam par 1,86 % laikposmā no 2001. gada 1. jūlija līdz 2002. gada 30. jūnijam, par 0,92 % laikposmā no 2002. gada 1. jūlija līdz 2003. gada 30. jūnijam un par 2,09 % laikposmā no 2003. gada 1. jūlija līdz 2004. gada 30. jūnijam, un procenti par prasītāju darba algas daļu summu, sākot no attiecīgā datuma, kad tās bija jāizmaksā, līdz faktiskai samaksai. Šī procentu likme ir jāaprēķina, balstoties uz Eiropas Centrālās bankas noteikto likmi galvenajām refinansēšanas darbībām, kas ir spēkā attiecīgajā laikposmā, pieskaitot divus procentpunktus;
- piespriest Eiropas Centrālajai bankai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs prasības priekšmets ir prasītāju algas aprēķinos par 2004. gada jūliju paredzētais darba algas palielinājums, kas pēc prasītāju uzskata tika noteikts, neievērojot pienākumu apsprieties ar Eiropas Centrālās bankas personālu (ECB) un aprēķina metodes attiecībā uz vispārīgām darba algas korekcijām, kā paredzēts starp vadību un personālu noslēgtajā līgumā ("*Memo-randum of Understanding*"). Tāpat tiek apstrīdēts tas, ka attiecīgais palielinājums, kas tika piemērots pēc Pirmās instances tiesas 2003. gada 20. novembra sprieduma lietā T-63/02 *Cerafogli* un *Poloni*/ECB (*RecFP*, IA-291. lpp. un II-1405. lpp.), netika piemērots ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz 2001., 2002. un 2003. gadu.

Savas prasības atbalstam prasītāji norāda uz:

- Nodarbinātības nosacījumu 45. un 46. panta, "*Memorandum of Understanding*" un labas pārvaldības principa pārkāpumu;
- pienākuma sniegt pamatojuma pārkāpumu, kā arī šajā gadījumā — acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Šajā sakarā tiek norādīts, ka Bankas izveidotās tabulas, ar kurām pamatots attiecīgais piedāvātais darba algas palielinājums, ir aprēķina metožu kļūdainas piemērošanas rezultāts;
- tiesiskās palāvības principa pārkāpumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Beļģijas Karaliste iesniedza 2005. gada 26. martā

(lieta T-134/05)

(2005/C 132/59)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 26. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Beļģijas Karaliste, kuru pārstāv Žans-Pjērs Bels [*Jean-Pierre Buyle*] un Kristofs Steijaerts [*Christophe Steyaert*].

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2005. gada 19. janvāra lēmumu ciktāl tajā atzīts, ka “agrākās FSE debitoru parādu tāmes” nav pieprasītas un [pakārtoti] pēc vajadzības, ciktāl tajā atzīts, ka šīs debitoru parādu tāmes rada kavējuma procentus, kurus aprēķina, pamatojoties uz Regulas Nr. 2342/2002/EK 86. pantu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Laika periodā no 1987. gada līdz 1992. gadam Komisija pieprasīja prasītājai atmaksāt noteiktas Eiropas Sociālo fondu (FSE) maksātās summas, ko Komisija tieši pārskaitīja dažādām Beļģijas sabiedrībām, kas darbojas kā būvuzņēmēji, bet kuras šīs sabiedrības ne izlietoja atbilstoši tiesiskajam regulējumam par FSE.

2004. gadā Komisija uzsāka atmaksāt tās summas, kuras prasītājai bija jāmaksā par agrākajām debitoru parādu tāmēm, [tās sedzot] ar prasītājas parādu tāmēm pret Komisiju. Pēc šo summu atmaksas, prasītāja Komisijai iesniedza vairākas vēstules, uz kurām tā atbildēja ar apstrīdēto lēmumu, norādot, ka, pretēji tam, kā to apgalvo prasītāja, agrākās debitoru parādu tāmes nav tikušas pieprasītas.

Savas prasības atbalstam, prasītāja apgalvo, ka strīdīgās debitoru parādu tāmes ir pieprasītas piemērojot Regulas Nr. 2988/95/EK 3.1. pantu vai pakārtoti — Beļģijas tiesību normas, kas piemērojamas dotajā gadījumā atbilstoši Regulas Nr. 2988/95/EK 2.4 pantam.

Prasītāja arī apstrīd Komisijas piemērotos kavējuma procentus. Saskaņā ar prasītājas teikto, šajā gadījumā pastāv īpašs tiesisks regulējums, proti Regula Nr. 1865/90/EEK un Regula Nr. 448/2001/EK, ar ko pārkāpj Regulas Nr. 2342/2002/EK 86. pantu, ko izvirzīja Komisija, lai attaisnotu kavējuma procentu piemērošanu. Prasītāja apgalvo, ka šis īpašais tiesiskais regulējums neparedz kavējuma procentu piemērošanu attiecībā uz FSE darbībām, kuras veiktas pirms 1990. gada 6. jūlija, un

attiecīgi Komisija nevarētu prasīt kavējuma procentus par strīdīgajām debitoru parādu tāmēm.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Franco Campoli iesniedza 2005. gada 29. martā

(lieta T-135/05)

(2005/C 132/60)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 29. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Franko Kampoli [*Franco Campoli*], ar dzīvesvietu Londonā, kuru pārstāv advokāti Stefans Rodrigess [*Stéphane Rodrigues*] un Alise Žoma [*Alice Jaume*], kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt iecelējinstītūcijas 2004. gada 13. decembra lēmumu, ar ko noraida sūdzību, ko prasītājs iesniedzis, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktu; šis lēmums pieņemts kopā ar iecelējinstītūcijas lēmumu, kurš apstrīdēts minētajā sūdzībā un ar kuru no 2004. gada 1. maija ir grozīts prasītāja pensijai piemērojamais korekcijas koeficients, apgādnieka pabalsts un pabalsta izglītībai maksājums, no vienas puses, un prasītāja darba samaksas lapa, no otras puses, jo šis lēmums ir piemērojams no 2004. gada maija;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs šajā lietā pēc būtības prasa ar atpakaļejošu spēku no 2004. gada 1. maija attiecināt uz viņa pensiju to korekcijas koeficientu, kurš piemērojams viņa pensijai līdz 2004. gada 1. maijam.

Šajā sakarā jāatgādina, ka nolūkā sekmēt pāreju no vecās sistēmas uz jauno korekcijas koeficienta sistēmu, pēc grozījumiem civildienesta sistēmā, kas reglamentē Eiropas civildienesta darbību, Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta 2. punktā ir paredzēts piecu gadu pārejas periods, kas aptver laika posmu no 2004. gada 1. maija līdz 2009. gada 1. maijam un kura laikā korekcijas koeficients pakāpeniski tiek samazināts.

Savas prasības pamatojumam prasītājs galvenokārt norāda uz iebildumu par prettiesiskumu saskaņā ar Līguma 241. pantu, norādot, ka Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta piemērošana šajā gadījumā ir prettiesiska.

Šajā sakarā prasītājs norāda, ka:

- ir pārkāpta tiesiskā paļāvība, ņemot vērā vadības izteiktos solījumus, ka jaunajiem Civildienesta noteikumiem nebūs nelabvēlīgas ietekmes uz viņa stāvokli;
- nav ievērots vienlīdzīgas attieksmes princips un nediskriminācijas princips, ņemot vērā, ka diferenciaciju pēc dzīvesvietas ierēdņiem, kuri atrodas dienestā un kuriem ir piešķirta pensija;
- ir pārkāptas viņa iegūtās tiesības, jo ir grozīti darba pamatnoteikumi, kas tika ņemti vērā pensijas piešķiršanas brīdī;
- ir pārkāpts labas pārvaldības princips.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko EARL Salvat Pere et Fils un citi iesniedza 2005. gada 30. martā

(lieta T-136/05)

(2005/C 132/61)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 30. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla EARL Salvat Pere et Fils, Saint-Paul de Fenouillet (Francija), Starptautiskā profesionālā dabīgo saldo vīnu komiteja, Perpignan (Francija), un Nacionālā profesionālā vīna izcelsmes norādes komiteja, Parīze (Francija), kuru pārstāv Hugo Kalvē [Hugues Calvet] un Olivjē Bijārd [Olivier Billard], kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 1.1 un 1.3 pantu Komisijas 2005. gada 19. janvāra lēmumā par plānu "Plan Rivesaltes" un netiešajiem CIVDN nodokļiem, kas jāiekasē Francijai;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisiju atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar apstrīdēto lēmumu Komisija noteica, ka subsīdijas saistībā ar salu par hektāru, ko finansē profesionālās iemaksas plāna "Plan Rivesaltes" ietvaros, kā arī speciāla piedāvājuma akcijas un kontrolēto izcelsmes norāžu "Rivesaltes", "Grand Rousillon", "Muscat de Rivesaltes" un "Banyuls" funkcionēšana, ko finansē ar profesionālajām iemaksām, ir atzīstama par valsts atbalstu EKL 87. panta izpratnē.

Prasītājas prasa atcelt šo lēmumu, vispirms uzsverot, ka tā pamatojums nav pietiekams, un, pārkāpjot EKL 253. pantu, tas prasītājām neļauj saprast motīvus, pēc kuriem Komisija vadījās, uzskatot, ka šajā gadījumā ir saskatāmi kritēriji saistībā ar valsts atbalstu, kurus Tiesa attīstījusi judikatūrā. Otrkārt, prasītājas uzsver, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts EKL 87. pants, jo Komisija nav pierādījusi ne to, ka attiecīgie pasākumi ir finansēti ar valsts iestāžu rīcībā esošu līdzekļu palīdzību, ne arī, ka profesionālās iemaksas, nolūkā finansēt speciāla piedāvājuma akcijas un kontrolēto izcelsmes norāžu funkcionēšanu, ir saistītas ar valsti.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko LA PERLA Spa grupa iesniedza 2005. gada 1. aprīlī

(lieta T-137/05)

(2005/C 132/62)

(valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 1. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko cēla LA PERLA Spa grupa.

Prasītāju pārstāv Renco Maria Morezi [Renzo Maria Morresi] un Alberto dal Ferro [Alberto Dal Ferro], *avocats*.

Sabiedrība Cielo Brands-Gestão e Investimentos Lda arī piedalījās procesā ITSB Apelāciju padomē.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu pilnā apmērā, atjaunojot spēkā Iebildumu nodaļas lēmumu, un jebkurā gadījumā atzīt strīdīgo preču zīmi par spēkā neesošu;
- piespriest Cielo Brands-Gestão e Investimentos Lda atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pilnā apmērā, ieskaitot divas pārsūdzēšanas prasības OHMI.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīme, kuru lūdz atzīt par spēkā neesošu:

Vārdiska preču zīme "NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC" — reģistrācijas pieteikums Nr. 713.446 attiecībā uz 14. klasē ietilpstošajām precēm (bižutērija, juvelierizstrādājumi, pulksteņi un rokaspulksteņi, cēlmetāli, pērles, dārgakmeņi)

Kopienas preču zīmes īpašnieks:

Cielo Brands-Gestão e Investimentos Lda

Lietas dalībnieks, kas lūdz Kopienas preču zīmi atzīt par spēkā neesošu:

Prasītāja

Personas, kas lūdz atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu, preču zīmes tiesības:

Itālijas preču zīmes:

- "La PERLA" (grafiska preču zīme Nr. 769.526), attiecībā uz 25. klasē ietilpstošajām precēm;
- "LA PERLA PARFUMS" (vārdiska preču zīme Nr. 776.082), attiecībā uz 3. klasē ietilpstošajām precēm;
- "La PERLA" (grafiska preču zīme Nr. 804.992), attiecībā uz 3., 9., 14., 16., 18., 24., 25. un 35. klasē ietilpstošajām precēm;
- "La PERLA" (grafiska preču zīme Nr. GE2000 C 000428), attiecībā uz 3. klasē ietilpstošajām precēm;
- "La PERLA" (grafiska preču zīme Nr. GE 2002 C 000181), attiecībā uz 3. klasē ietilpstošajām precēm

ITSB Anulēšanas nodaļas lēmums:

Pieņemt pieteikumu atzīt par spēkā neesošu un atzīt Kopienas preču zīmi par spēkā neesošu

ITSB Apelāciju padomes lēmums:

Pieņemt prasību un atcelt Iebildumu nodaļas lēmumu

Izvirzītie pamati:

- Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi 8. panta 5. punkta, 1. punkta a) un b) apakšpunkta, kā arī 73. panta pārkāpums;
- Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi, 50. panta 2. punkta h) apakšpunkta pārkāpums

Prasība pret Eiropas Parlamentu, ko Charlotte Becker un citi iesniedza 2005. gada 31. martā

(lieta T-139/05)

(2005/C 132/63)

(tiesvedības valoda — franču)

Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesā 2005. gada 31. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Parlamentu, ko cēla Šarlote Bekere [*Charlotte Becker*], ar dzīvesvietu Mantonā [*Menton*] (Francija), Sīmus Killens [*Seamus Killen*], ar dzīvesvietu Satonā [*Sutton*] (Dublina), Roberts Peins [*Robert Payne*], ar dzīvesvietu Terenūrā [*Terenure*]; (Dublina), Deirdre Galahera [*Deirdre Gallagher*], ar dzīvesvietu Terenūrā, Pols van Raijs [*Paul Van Raij*], ar dzīvesvietu Oufēfēnā [*Overveen*] (Nīderlande), Vilhelmuss van Miltenburgs [*Wilhelmus Van Miltenburg*], ar dzīvesvietu Heizenā [*Huizen*] (Nīderlande), kurus pārstāv advokāti Žoržs Vandersandens [*Georges Vandersanden*], Lora Levi [*Laure Levi*] un Aurora Finhelštaina [*Aurore Finchelstein*], advokāti.

Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt prasītāju pensijas izmaksu apliecinājošos dokumentus par 2004. gada maiju, —izņemot Deirdres Galaheras pensijas izmaksu apliecinājošo dokumentu par 2004. gada maiju — lai piemērotu korekcijas koeficientu viņu dzīvesvietas valsts galvaspilsētas līmenī vai vismaz tādu korekcijas koeficientu, kas atbilstoši atspoguļo dzīves dārdzību vietā, kur prasītāji tērē līdzekļus, un tādējādi nodrošinātu līdzvērtības principa ievērošanu;
- attiecībā uz Galaheru, atcelt viņas algas izmaksu apliecinājošo dokumentu par 2004. gada maiju, lai piemērotu korekcijas koeficientu pabalstam, kas viņai piešķirts sakarā ar pagaidu nenodarbinātību, nosakot šo koeficientu dzīvesvietas valsts galvaspilsētas līmenī, vai vismaz tādu korekcijas koeficientu, kas atbilstoši atspoguļo dzīves dārdzību vietā, kur prasītāja tērē līdzekļus, un tādējādi nodrošinātu līdzvērtības principa ievērošanu;
- piespriest Eiropas Parlamentam atļūdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāji norāda uz tādiem pašiem pamatiem un argumentiem, kādus prasības pamatojumam izvirzījuši prasītāji lietā T-35/05.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Itālijas Republika iesniedza 2005. gada 29. martā

(lieta T-140/05)

(2005/C 132/64)

(tiesvedības valoda — itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 29. martā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Itālijas Republika, kuru pārstāv Antonio Čingolo [*Antonio Cingolo*], *Avvocato dello Stato*.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt 2005. gada 21. janvāra lēmumu Nr. 00556 par Vienoto dokumentu Mērķa 2 Toskāna 2000-2006 plānošanai (Nr. CCI 2000.IT.16.2.DO.001) — Noraidoša atbilde uz maksājuma pieprasījumu;
- 2) atcelt 2005. gada 24. janvāra lēmumu Nr. 00582 par Vienoto dokumentu Mērķa 2 CCI Nr. 2000IT162DO009 (2000-2006) *Latium* plānošanai — Netiešo izmaksu apliecināšana un deklarēšana un maksājuma pieprasījums (2004. gada decembris);
- 3) atcelt 2005. gada 26. janvāra lēmumu Nr. 00728 par POR Kampānija Mērķi 1 — 2000- 2006 (Nr. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — Netiešo izmaksu deklarēšana un maksājuma pieprasījums;
- 4) atcelt 2005. gada 31. janvāra lēmumu Nr. 00860 par POR Kampānija Mērķi 1 — 2000- 2006 (Nr. CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — Netiešo izmaksu deklarēšana un maksājuma pieprasījums;
- 5) atcelt 2005. gada 21. marta lēmumu Nr. 02787 par Vienoto dokumentu Ligūrija Nr. CCI 2000 IT 162 DO 006 plānošanai — Netiešo izmaksu deklarāciju apliecināšana un maksājuma pieprasījums (2004. gada decembris);
- 6) atcelt 2005. gada 16. marta lēmumu Nr. 02590 par Komisijas maksājumu citā mērā nekā tika prasīts. Vienotais dokuments Mērķa 2 *Latium* 2000-2006 plānošanai;
- 7) atcelt 2005. gada 16. marta lēmumu Nr. 02594 par Komisijas maksājumu citā mērā nekā tika prasīts. Vienotais dokuments Mērķa 2 (Nr. CCI 2000.IT.16.2.DO.001) Toskāna plānošanai;

8) atcelt 2005. gada 22. marta lēmumu Nr. 02855 par Komisijas maksājumu citā mērā nekā tika prasīts. Programma: POR Kampānija (Nr. CCI 1999IT161PO007);

9) atcelt visus saistītos un iepriekšpieņemtus aktus;

10) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti ir atbilstoši tiem, kuri ir izvirzīti lietā T-345/04 Itālijas Republika/Komisija (1).

(1) OV C 262, 23.10.2004., 55.lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Pablo Muñiz iesniedza 2005. gada 12. aprīlī

(lieta T-144/05)

(2005/C 132/65)

(tiesvedības valoda — angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2005. gada 12. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Pablo Munjiss [*Pablo Muñiz*], ar dzīvesvietu Briselē (Beļģija), kuru pārstāv B. Dehandšuters [*B. Dehandschutter*], advokāts.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Komisijas 2005. gada 3. februāra lēmumu, ciktāl ar to atsaka pilnīgu piekļuvi prasītāja pieprasītajiem dokumentiem;
- 2) atcelt Komisijas 2005. gada 3. februāra lēmumu, ciktāl ar to atsaka daļēju piekļuvi prasītāja pieprasītajiem dokumentiem;
- 3) piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs ir advokāts ar specializāciju klientu konsultēšanā par jautājumiem, kas saistīti ar muitas lietām. Lai dotu labākus padomus saviem klientiem, prasītājs 2004. gada 13. oktobrī iesniedza Komisijai pieteikumu ar lūgumu dot piekļuvi Muitas kodeksa komitejas — Tarifu un statistikas nomenklatūras nodaļas septembra sanāksmes protokolam, kā arī dažiem TAXUD dokumentiem. 2004. gada 1. decembrī šo pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. punktu. 2004. gada 15. decembrī prasītājs lūdza pārskatīt sākotnējo lēmumu. Apstrīdētais lēmums tika pieņemts minētā lūguma rezultātā un apstiprināja iepriekšējo lēmumu par atteikumu sniegt piekļuvi dokumentiem.

Prasītājs apgalvo, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj Regulas 1049/2001 4. panta 3. punktu. Prasītājs norāda, ka piekļuves atteikuma iemesli, proti, ka iepazīšanās ar šo dokumentu var

nopietni kaitēt Komisijas lēmumu pieņemšanai, nav derīgs pamatojums saskaņā ar šo normu. Prasītājs šajā sakarā apgalvo arī to, ka apstrīdētajā lēmumā izmantots kļūdainais pamatojums, atsaucoties uz dokumentu kategoriju, nevis novērtējot katra pieprasītā dokumenta saturu.

Prasītājs turklāt norāda, ka pārkāpts arī minētās regulas 4. panta 6. punkts, jo Komisija atteica pat daļēju piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem. Viņš norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek apiets minētās regulas 2. panta 1. punkts, novedot pie sistemātiskas atteikšanās publiskot iekšējos dokumentus, pamatojoties tikai uz to, ka attiecīgā lieta nav slēgta.

Visbeidzot prasītājs norāda, ka pieprasīto dokumentu publicēšanu attaisnoja sevišķas sabiedrības intereses, kas paredz ieinteresētajām personām gūt labāku izpratni par pieņemtajiem lēmumiem tarifu klasifikācijas jautājumos.

III

(Paziņojumi)

(2005/C 132/66)

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

OV C 115, 14.5.2005.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 106, 30.4.2005.

OV C 93, 16.4.2005.

OV C 82, 2.4.2005.

OV C 69, 19.3.2005.

OV C 57, 5.3.2005.

OV C 45, 19.2.2005.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
